

மு.கிருநாவுக்கரசு

கிராமமும் 2007

வெளியீடு: அறிவமுது

கொழும்பு
2007

கொழும்பு
2007

ய. திருநாவுக்கரசு

மு.திருநாவுக்கரசு

- தலைப்பு: கொழும்பு 2007
- ஆசிரியர்: மு.திருநாவுக்கரசு
- வெளியீடு: அறிவுமுது - நவம்பர் 2005
- மீள்வெளியீடு: எரிமலை வெளியீட்டகம் - 01.07.2006

அறிமுகம்

இலங்கை அரசியலின் பொறிமுறைபற்றி ஒரு நூலை எழுதவேண்டுமென மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னமே தீர்மானித்தேன். ஆயினும் அவ்வாறு தொடங்கமுடியவில்லை. காலகட்டத் தேவை கருதி அவசரமாக இச் சிறுநூலை எழுத நேர்ந்தது. முற்றிலும் அறிவின்பால் தஞ்சமடைந்து, தனிப்பட்ட விருப்பு வெருப்புக்களுக்கப்பால் மனச்சாட்சிக்கு விசுவாசமாய் இச்சிறுநூலை எழுத முற்பட்டுள்ளேன். இலங்கையின் வரலாற்றரங்கில் அரங்கேறும் வாழ்வையும் - சாவையும் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும், கூத்தையும் - கும்மாளத்தையும் அறிவியல் அரிச்சுவடிக்குள்ளால் அளந்து பார்க்க இந்நூல் விளைகின்றது. இலங்கை அரசியலின் பெருவெட்டான உயிர் நாடிகளை புள்ளிகளிட்டு ஒரு புற உருவத்தை மட்டுமே வரைய முடிந்துள்ளது.

வரலாற்றை உலகக் கண்ணோட்டத்துடனும் சரிவர இணைத்து நோக்க வேண்டியது அவசியமானதாகும். வரலாறு என்பது மனித வரையறைகளைப் பற்றிய ஒரு விஞ்ஞானமாகும். வரலாற்று நியதிகளின் மீது மனிதன் தன்னாலான வரையறைக்குட்பட்ட பாத்திரத்தை வகிக்கிறான். நல்லதாகவோ அன்றிக் கெட்டதாகவோ வரையறைக்குரிய தனது பாத்திரத்தை

வகிக்கிறான். இலங்கை அரசியலானது உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ரீதியில் இனப்பிரச்சினையின் மீது மையங்கொண்டு செயற்படுகிறது. அதன் அர்த்தம் இனப்பிரச்சினையின் இலங்கையின் அரசியற்பிரச்சினை என்பதல்ல. மாறாக இலங்கையின் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ரீதியிலான அனைத்துப் பிரச்சினைகளும் இனப்பிரச்சினை மீது திசைதிருப்பப்பட்டு இலங்கை அரசியலின் அனைத்துச் சுவைகளும் தமிழ் பேசும் மக்களின் முதுகில் ஏற்றப்பட்டுவிட்டன என்பதேயாகும்.

உண்மையில் இனப்பிரச்சினை அதற்கேயுரிய அளவில் ஒரு பகுதியாக அமைய இலங்கையின் ஏனைய பிரச்சினைகளான குடும்பாதிக்கப்போட்டி, சாதி சமூகப் பிரச்சினைகள், பொருளாதாரப்பிரச்சினைகள் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு ரீதியிலான வர்க்கப் பிரச்சினைகள், வெளிநாட்டு நலன்கள் ஆகிய அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் குடும்ப ஆதிக்க சக்திகள் தமிழ்பேசும் மக்கள் பக்கம் திருப்பி இனப்பிரச்சினையை அதன் அளவை விடவும் பெரிதான விகார வடிவிற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். குடும்ப ஆதிக்கத்திற்கு ஏற்பவே வெளிநாட்டு கொள்கையையும் வடிவமைக்கிறார்கள். மொத்தத்தில் அரசியல் ஆதிக்கம் குடும்பாதிக்கத்திற்குடாகச் செயற்பட்டு வருகிறது. குடும்பாதிக்கம் இன ஆதிக்கத்திற்கு உடாகச்

செயற்பட்டு வருகின்றது. அரசியல் ஆதிக்கம் குடும்பாதிக்கத்திற்குடாக இன ஆதிக்கத்தில் மையங்கொள்வதால் அரசியல் ஆதிக்கத்துடன் தொடர்புறும் அனைத்து உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் சக்திகளும் இன ஆதிக்கத்திற்குள் நிலையெடுத்து விடுகின்றன. ஆதலால் இனப்பிரச்சினை தான் இப்போது எல்லாமாகி விடுகின்றது.

இலங்கை அரசியலின் அதிகாரத்திற்குவர இனப்பிரச்சினை ஒரு வழி என்பதால் இனவாதிகள் இவ்வினப்பிரச்சினையை பூசையறை விக்கிரக மாக்குகின்றனர். அமைதி, சமாதானம், சுபிட்சம் என்பவற்றையெல்லாம் விக்கிரகத்திற்குத் தீபங்களாக்குகின்றனர். மொத்தத்தில் தீபங்கள் இலங்கைத் தீவைக் காட்டுத் தீயாய்ச் சுட்டெரிக்கின்றன. சிங்கள அரசியற் பொருளாதாரத்தில் ஏற்படும் எந்தொரு பிரச்சினையும் அல்லது சிங்கள அரசியல்வாதிகளுக்கு ஏற்படக்கூடிய எந்தொரு பிரச்சினையும் இனப்பிரச்சினையாய் உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன. நாய்க்கு எங்கு அடித்தாலும் அது காலைய்தான் தூக்குவதுபோல சிங்களப் பக்கம் ஏற்படக்கூடிய எந்தொரு பிரச்சினையும் இனப்பிரச்சினையாக்கப்படுகின்றது.

இந்த வகையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையை வெறும் இனப்பிரச்சினையாகவன்றி

மு.திருநாவுக்கரசு

இலங்கை அரசியலில் ஆதிக்கம் பெறவிளையும் நலன்களை அனுபவிக்க விளையும் அனைத்து சக்திகளின் சுமைதாங்கிக் கல்லாக விளக்க வேண்டும் என்பதே இச்சிறுநூலின் பிரதான செய்தியாகும். மேற்படி அரசியற் சக்திகளின் முரண்பாடுகள் எல்லாம் தர்க்கபூர்வ வளர்ச்சியின் நிமித்தம் 2007 ஆம் ஆண்டையொட்டி உச்ச நிலைக்கு வந்துவிடும் என்பதை இப்பிரசுரம் கோடிகாட்ட விளைகின்றது.

தமிழ், தமிழ் பேசும் மக்கள் என்ற பதங்களுக்குள்ளால் ஈழத்தமிழர், முஸ்லிம் மக்கள், மலையக மக்கள் அனைவரையும் உள்ளடக்கியுள்ளேனாயினும் அவற்றைத் தனித்தனியே குறித்தொதுக்கி எழுதமுடியவில்லை. அவற்றை தனிவிசேடமாக தேர்ந்தெடுத்து ஆய்வு செய்யவேண்டும்.

அன்பளிப்புப் பிரதிகளை இந்நூல் கொள்கையளவில் தவிர்க்கின்றது. அக்கறையும் அன்பும் கொண்டவர்கள் விலை கொடுத்து வாங்குவதுதான் அறிவியல் - அரசியல் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றக்கூடிய தொடக்கநிலை பங்களிப்பாகும். அறிவின் வளர்ச்சி அளவு சமூகத்தின் வளர்ச்சி அளவை நிர்ணயிக்க உதவும் எனது நூல்களை ஆர்வத்துடன் வாங்கிப் படித்துவரும் வாசகர்களுக்கு நன்றியுள்ளவனாவேன்.

இந்நூல் பொருட்டு தனது சொந்தப் பணத்தில் எனக்குப் பல நூல்களைத் தந்துதவிய திரு க. அருந்

தாசிரியை மறக்க முடியாது அத்துடன் திரு. அன்பு மணியின் பங்களிப்பும் குறிப்பிட்டுக் கூறப்படக்கூடியது. மேலும் தகவல்களைப் பெற உதவிய தொலை பேசி மூலம் அல்லது நேரடியாக உரையாடிய திரு வாளர்கள் ஜோதிலிங்கம், விக்ரம் ஐவன், திரு கு. கவியழகன் என்போர் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கவர்கள்.

அறிவுமுது வெளியிட்டாளர் திரு ரமேஷின் ஆதரவும் அனுசரணையும் மனதிற்கு இனிமையானவை.

கண்ணியில் தட்டச்சு செய்து தந்த செல்வி எஸ். மதி, திரு. முரளி நூல் பக்க வடிவமைப்பைச் செய்த திரு இளங்கீரன், நூலின் அட்டைப்பட வடிவமைப்புச் செய்த திரு. மிகுதன். ஒப்புநோக்குநர் திருமதி. தி. சந்திரா திரு. ரி. சதீஸ், என்போர் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்களாவார். தமக்கு இருந்திருக்கக் கூடிய வேலைப்பளுவின் மத்தியில் செல்வி. மதியும் திரு. முரளியும் எனக்கு இதில் உதவிய விதத்தை நிச்சயம் மறக்க முடியாது.

மு.தி
திருநகர் 87
கிளிநொச்சி
14-11-2005
இரவு 9.30 மணி

‘சமாதானத்திற்கான’ யுத்தமா? அல்லது
யுத்தத்திற்கான ‘சமாதானமா’?
தீவுக்குள்ள தெரிவு இந்த இரண்டில் ஏதோ ஒன்றுதான்.

‘சமாதானத்திற்கான’ யுத்தம் அல்லது யுத்தத் திற்கான ‘சமாதானம்’ இதுதான் இலங்கை அரசியலின் சாராம்சம். இதில் யுத்தமும் சமாதானமும் ஒரே விட யத்தைப் பற்றித்தான் கதைக்கின்றன. அது யுத் தத்தைப் பற்றியதுதான். ஆனால் ஒரு சிறு வித்தியாசம் உண்டு. அதாவது ‘யுத்தம்’ யுத்தத்திற்கான தயார் நிலையைக் குறிக்கின்றது. ‘சமாதானம்’ யுத்தத்திற் கான தயார்ப் படுத்தலைக் குறிக்கின்றது. ஆதலால் இலங்கையின் அரசியல் அட்டவணையில் யுத்தமென் பது நிச்சயம்; மற்றெல்லாம் பொய்யும் புழுகும் புரட்டும்தான். இந்த வகையில் சமாதானத்திற்கான பேச்சென்பது யுத்தத்திற்கான நாளை நிர்ணயிப்பதற் கான பேச்சாய் அமைகின்றது. யுத்தம் பற்றிய குரல் யுத்தத்திற்கான நாளைக்கொண்டு வருவதற்குரிய பேச்சாய் அமைகின்றது.

பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான யுத்தத்தில் ஈராக் ஒரு மையக்களமாக விளங்குகின்றது. கொம்பூனிச சித் தாந்தத்திற்கு எதிரான யுத்தத்தில் வெற்றிபெற்றோம். அதேபோல இப்போது இஸ்லாமியத் தீவிரவாதம் மீண்டும் ஒரு சோதனையாய் அமைந்தள்ளது. இவ் வாறு அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜோர்ஜ் டபிள்யூ புஷ் கூறியுள்ளமையானது சர்வதேச அரசியல் போக்கின் சாராம்சத்தை ஒளிவு மறைவின்றி விளக்கி நிற்கின்றது. இஸ்லாமியத் தீவிரவாதம் தலையெடுக்கும் யுத்த

பிற்சேர்க்கைக் குறிப்பு

தேர்தலுக்குச் சில தினங்களுக்கு முன்னரே இந் நூலின் சில கணணி அச்சுப்பிரதிகள் பிரயோகத்திற்கு வந்திருந்தன, ஆனால் உடனடியாக நூல்வடிவில் அச்சிடக்கூடிய அவகாசம் இருக்கவில்லை. தேர்தலுக் குப் பின்னரே இந்நூல் வெளிவருகின்ற தாயினும் தேர்தலுக்கு முன்னரே எழுதப்பட்டவாறு இது பிரசுரமா கின்றது. இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் நேரத் திற்கு முன்னுள்ள அரசியல் யதார்த்தத்தை இந்நூல் தனது பரிசீலனைக்களமாக்கியுள்ளது. ஆதலால் தேர்தலின் பின்னான நிலைமைகளின் கீழ் எத்தகைய மாற்றங்களும் இந்நூலில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. குறையோ அன்றி நிறையோ எதுவாயினும் அது வர லாற்றின் காலகட்டப் பதிவாய் இருக்கட்டுமென்பதே நூலாசிரியரின் முடிவு.

புமியாக ஈராக், ஈரான், ஆப்கானிஸ்தான், காஸ்மீர், பாலஸ்தீனம், அல்ஜீரியா போன்றவற்றை புஷ் தனது மேற்படி பேச்சின் போது பட்டியலிட்டிருந்தார். வெள்ளைமாளிகை தலைமை தாங்கும் முதலாவது யுத்தம் சிவப்பு ஆபத்து எனப்படும் கொம்யூனிசத்திற்கு எதிரான யுத்தமென்றும் அதன் இரண்டாவது யுத்தம் பச்சை ஆபத்து எனப்படும் இஸ்லாத்திற்கு எதிரான யுத்தமென்றும் அதன் மூன்றாவது யுத்தம் மஞ்சள் ஆபத்து எனப்படும் சீனா, ஜப்பான், கொரியா போன்ற மஞ்சளினத்திற்கு எதிரான யுத்தமென்றும் அரசியல் வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் மிகவும் முன் கூட்டியே கூறப்பட்டிருந்த கருத்தை² அதற்குத் தலைமை தாங்கும் வெள்ளை மாளிகை தற்போது புஷ்ஷின் பேச்சின் மூலம் மிகவும் வெளிப்படையாய் ஒப்புக் கொண்டுள்ளது.

இதன்படி பார்க்கையில் இலங்கைத்தீவின் வரலாறு இரு யுத்தங்களுக்கு இடையே நகர்கின்றது. ஒன்று மேற்படி உலகம் தழுவிய யுத்தம், மற்றையது இலங்கைத்தீவு தழுவிய யுத்தம். இத்தகைய இரண்டிற்கும் இடையிலான நகர்வின் சந்திப்பு மையம் எதுவோ அதுவே தீவின் அரசியல் நிர்ணயமாய் அரசியற் தலை விதியாய் அமையும். சர்வதேச அரசியலும் உள்நாட்டு அரசியலும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பற்று பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன என்ற தளத்திலிருந்துதான் எந்தோர் அரசியலையும் இன்று ஆராயமுடியும்.

இனப்பிரச்சனை என்ற ஒன்று அதனளவில் உண்டு. ஆனால் இலங்கையில் அனைத்து அரசியற், சமூக, பொருளாதார, பதவி வேட்டைப் பிரச்சனைகளும் இனப்பிரச்சனையின் மீது மையங்கொண்டு இனப்பிரச்சனையை அதன் அளவை விடவும் பெரிதாக விகாரப்படுத்திவிட்டன. இயற்கையின் அனர்த்தத்தாலான சுனாமிப் பிரச்சனைகூட அதுவும் மிகவும் அடிப்படையிலும் அடிப்படையான அந்த மனிதாபிமானப் பிரச்சனைகூட இலங்கையில் இன வடிவம்

மு.திருநாவக்கரசு

பெற்று ஒரு இனப்பிரச்சனை என்ற முழுநீள பரிமாணத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஆதலால் இனப் பிரச்சனையைப் பற்றி விளங்க வேண்டுமென்றால் இலங்கையின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளையும் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றாகிறது. அப்படியாயின் இலங்கையின் எந்தொரு பிரச்சனைக்கும் தீர்வுகாண வேண்டுமென்றால் முதலில் இனப்பிரச்சனைக்கே தீர்வுகாணவேண்டு மென்றாகிறது.

அரைநூற்றாண்டிற்கும் மேலான இலங்கைத் தீவின் அனைத்து அரசியற் பொருளாதார சமூக முரண்பாடுகளும் தற்போது இனவிவகாரத்தில் மையங்கொண்டுள்ளன. இதன் அர்த்தம் என்ன வெனில் அவரவர் நலன் சார்ந்த வேறுபட்ட பிரச்சனைகளைல்லாம் இனப்பிரச்சனையாய் விகாரம் பெற்றுள்ளன என்பதுதான். அதாவது பொருளாதாரப் பிரச்சனைகளை, குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டிகளை பதவி ஆதிக்க அவாக்களை, உலகப் பொருளாதார அழகக் கங்களை, கல்வி - கலாச்சாரப் பிரச்சனைகளை, தத்தம் இயலாமைகளை எல்லாம் இனப்பிரச்சனையாய் உருவமைத்து உருவேற்றி விடுகின்றனர்.

இதனால் தீவின் அனைத்துப் பிரச்சனைகளும் தமிழ்பேசும் மக்களின் தலையிலேறி நின்று உருவாகின்றன. தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சனை தனித்து இனப்பிரச்சனையாக மட்டுமின்றி அதற்கு வெளியேயான பல்வேறு பிரச்சனைகளினதும் வெளிப்படையாய் உள்ளது. இவ் உண்மையைப் புரிந்துக்கொள்ளும்போதுதான் தமிழ்பேசும் மக்களின் மீதான ஒருக்கு முறையின் பல்பரிமாணங்களும் சரிவரத் தெரியவரும்.

காலனித்துவ அரசியற் பொருளாதார தழுவியிலிருந்தும், நிலமானிய சமூகப் பொருளாதாரத் தழுவியிலிருந்தும் இலங்கைத்தீவை மீட்பதற்குப் பதிலாக மேற்படி காலனித்துவ, நிலமானிய சமூகப்பிரச்சனைகளை இனப்பிரச்சனையாக உருத்திரித்து விட்டதன்

வரலாறே கடந்த அரைநூற்றாண்டுக்கும் மேலான இலங்கைத்தீவின் வரலாறாகும். ஆதலால் இன விவகாரத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் இலங்கையின் அரசியலைப்பற்றிப் பேசமுடியாது. இலங்கைத்தீவின் அனைத்து அரசியற், சமூக, பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளும் இனப்பிரச்சினையின்மீது தளமிடப்பட்டு அதன்மீது மையங்கொண்டுள்ளன. தத்தமது வர்க்க நலன், கட்சிநலன், குடும்ப நலன், பதவி நலன் போன்ற இன்னோரன்ன நலன்களையெல்லாம் ஈட்டுவதற்கு இன விவகாரத்தை ஓர் ஆயுதமாக்கிவிட்டனர். குறிப்பாக கடந்த அரை நூற்றாண்டிற்கும் மேலான அரசியலில் குடும்ப ஆதிக்கப்போட்டி இனப்பிரச்சனையாக வடிவமைக்கப்பட்டுவிட்டது. இதில் ஜே. வி. பி ஒரு புதிய அத்தியாயம். ஆதலால் இனப்பிரச்சினையையும் ஏனைய அனைத்து அரசியற் பிரச்சினைகளையும் விளங்குவதற்கு குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டியைப் பற்றியும் பதவி ஆதிக்கப் போட்டியைப் பற்றியும் விளங்க வேண்டியுள்ளது.

கொழும்பு அரசியலை குடும்ப அரசியலில் இருந்து பிரித்துப்பார்க்க முடியாதுள்ளது. அது மன்னர் கால வம்சக் குணாம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் ஜே. ஆர். யாப்பு உண்மையில் நவீன முலாம் பூசப்பட்ட ஒரு மன்னராட்சி முறையாப்பாகும். மன்னராட்சிக் குணாம்சம் கொண்ட இந்த யாப்புக்குள் குடும்ப வம்ச ஆதிக்கங்கள் நிலையெடுத்து உயிர்வாழ முடிகின்றன. குடும்ப போட்டி, குடும்ப முரண்பாடு, குடும்ப சமரசம் என்பன அவ்வப்போதைய தேவைக்கேற்ற சித்தாந்த வடிவங்களைப் பெற்று தீவின் தலைவிதியை நிர்ணயித்துச் செல்கின்றன. இதனை பெருவெட்டான சித்தாந்த அடிப்படையில் பார்க்குமிடத்து இது ஒரு புறம் நில உடமை எஜமானியப் போக்கிற்கும் மறுபுறம் தரகு முதலாளித்துவப் போக்கிற்கும் இடையேயான குடும்பங்களின் தகராறாகத் தோன்றுகின்றது. அடிப்படையில் செனநாயக்க - பண்டாரநாயக்க குடும்பங்களுக்க

கிடையேயான ஆதிக்கப் போட்டித் தகராறானது மேற்படி இரு வர்க்கங்களையும் மையங்கொண்டதாய் அமைந்துள்ளது. இத்தகைய அடித்தளத்தில் செனநாயக்க தலைமையிலான குடும்பக் கூட்டுக்களும், பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான குடும்பக் கூட்டுக்களும் குடும்ப ஆதிக்க கூட்டுக்களும், சமரசங்களும் வியாபித்து வளர்ந்தன.

2

அரசியலை அதிகம் வெளிப்பக்கமாக அன்றி அதன் உட்பக்கமாகப் பார்க்க வேண்டும். தோற்றத்தில் ஒன்றாக இருப்பது உள்ளடக்கத்தில் இன்னொன்றாக இருக்கமுடியும். ஒன்று இன்னொன்றாக வெளிப்படும் அல்லது ஒரு பிரச்சினை வேறொரு பிரச்சினையில் பிரதிபலிக்கும்.

சிங்களத்தலைவர்கள் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்வு காணப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சினையாய்க் கருதவில்லை. மாறாக தமது குடும்ப மற்றும் அரசியல் ஆதிக்க நலன்களை ஈட்டுவதற்கேற்ற ஓர் ஏதுவாகவே இனப்பிரச்சினையைக் கையாள்கின்றனர். 'பூனைக்கு விளையாட்டு, சுண்டெலிக்கு சீவன் போகுது' என்ற மாதிரியே இதன் நிலை. இலங்கையில் இன்று அரசியல் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் குடும்பங்கள் சிங்கள மன்னராட்சி முறையின் தொடர்ச்சியாக உள்ளன. அவர்களது அரசியற் சிந்தனைப் போக்கு மன்னராட்சி முறையின் நீட்சியாக உள்ளது.

பண்டாரநாயக்க குடும்பத்தின் தலைமையின் கீழ் நதுல குடும்பத்து சிறிமாவோ, கொப்பேகடுவ, றத்வத்த குடும்பங்களும் ராஜபக்ஷ குடும்பங்களும் ஓரணியாயின.

செனநாயக்க குடும்பத்தின் தலைமையின் கீழ் கொத்தலாவளை, ஜெயவர்த்தன, விஜயவர்த்தன குடும்பங்கள் ஓரணியாயின. ஜே ஆர் ஜெயவர்த்தன தாய் வழியால் ருடுகல (TUDUGALA FAMILY) குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். மன்னர் பரம்பரைத் தொடர்பு கொண்ட இக்குடும்பத்தவர்கள் பிற்காலத்தில் மன்னனின் தளபதிகளாக இருந்துள்ளனர். அப்படித் தளபதிகளாக இருந்தவர்களுள் ஒருவர் அரண்மனைச் சதியின் பெயரால் சிறைக்கோ அன்றி சிரச்சேதத்திற்கோ உள்ளாகியுள்ளார். இன்னொரு தளபதி நாடுகடத்தப்பட்டார் எனத் தகவல்கள் உள்ளன. அதன் தாய்வழி வந்த ஜே. ஆர் குடும்பத்தின் ஓர் உறவினர்தான் திருரணில் விக்கிரமசிங்க இவ்வாறே திரு மகிந்தராஜ பக்ஷவும் அரசவம்சத்தொடர்பு கொண்டவர். இவர்களிடம் மேற்படி அரசவம்ச சிந்தனைகளும் மனப்பாங்கும் உண்டு.

இந்த குடும்ப வாரிசுகள் இரு அணிகளாகக் கட்சி கட்டியுள்ளனர். இவை இரண்டும் பல குடும்பங்களைக் கொண்ட தனித்தனி அணிகளாகும். அணிகளுக்கிடையேயான குடும்ப மோதல் அல்லது அணிக் குள்ளான மோதலின் பொருட்டு அணிகடந்த குடும்ப உறவு என இக்குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டிகள் உள்ளன. இவ்வாறு இக்குடும்பங்களுக்கிடையே ஏற்படுகின்ற கோடை கால, குளிர்கால, கூதல்கால, தட்ப வெப்ப, கூதல் குளிர் நடுக்கங்களெல்லாம் இலங்கைத்தீவின் அரசியற் பிரச்சினைகளாகவும் இனப்பிரச்சினைகளாகவும் அவ்வப்போது வெளிப்பட்டு விடுகின்றன.

மேற்படி சிங்களக் குடும்ப ஆதிக்க சக்திகள் தத் தமது நலன் கருதி அவ்வப்போது காலனித்துவ சக்திகளுடனோ பிராந்திய சக்திகளுடனோ கூட்டுச்சேர்ந்து விடுகின்றன. அப்படி கூட்டுச்சேர்வதற்கு இனப் பிரச்சினையை ஒரு கருவியாக்க முடியுமிடத்து அவ்வாறு அதனைச் செய்து விடுகின்றனர். இந்த வகையில் அவர்களது குடும்ப அரசியற் தேவையானது

இனப்பிரச்சினையாகவும் வெளிநாட்டுப் பிரச்சனையாகவும் மாற்றி விடுகின்றது.

மு.திருநாவுக்கரசு

காலனித்துவ ஆட்சியாளராகிய பிரித்தானிய எஜமானர் தமது ஆதிக்க நலன்கருதி காலனித்துவ அடிமை நாடுகளின் சுதேசிகளிடம் காணப்பட்ட இன, மத, மொழி, சாதி, குடும்ப, வம்ச, பேதங்களைத் தமது தேவைக்கேற்ப பயன்படுத்தியுள்ளனர். தமது அரசியல் பொருளாதார நலன்களுக்குப் பாதகமான சமூகத் தடைகளை உடைத்தனராயினும் தமக்கு அனுசூலமான சமூக வரம்புகளைப் பேணிப் பயன்படுத்தினர். தமக்கு சேவகம் செய்யக்கூடியவர்களான சுதேசிகள் வர்க்கத்தை பட்டங்கள், பதவிகள் வழங்குவதன் மூலம் உருவாக்கி வளர்த்தனர். உதாரணமாக பிரித்தானியரின் 'Sir' பட்டமும் இதில் ஒன்று. பண்டாரநாயக்க குடும்பம் பற்றி பிரட்மன் வீரக்கோன் தனது நூல் ஒன்றில் கூறுகையில் இலங்கையில் இது தொடர்பான பிரித்தானியரின் கொள்கை பற்றியும் 'Sir' போன்ற பட்டங்கள் வழங்கப்பட்டமை பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³

மேற்படி காலனித்துவம் மட்டுமன்றி எந்தொரு அந்நிய சக்தியும் குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டியை மட்டுமன்றி தனது நலனுக்குச் சாதகமாய் பயன்படுத்தக் கூடிய எந்தவொரு உள்நாட்டுப்பிரச்சினையையும் பயன்படுத்தும் என்பதற்கு சந்தேகம் இல்லை. இந்த வகையில் இலங்கையின் அரசியலையும் இனப்பிரச்சினையையும் புரிந்து கொள்ள சிங்களக்குடும்ப ஆதிக்கம் பற்றிய ஒரு வரைபடம் அவசியம். இதில் பண்டாரநாயக்க, செனநாயக்க என்ற இரு குடும்ப முகாம்களை மையமாகக் கொண்டு நோக்குவோம்.

எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் தந்தையான டொன் சொலமன் டயஸ் பண்டாரநாயக்க (Don Solomon Dias Bandaranaike) பிரித்தானியரால் 'Sir' பட்டம் வழங்கப்பட்ட ஒரு மகா முதலியார் ஆவார்.

இவர் ஒரு பரம்பரை நிலச்சுவாந்தன். மன்னர் பரம்பரையின் பணியாளர்களில் ஒருவர். சிங்கள மன்னரின் பிரதானிக் குடும்பம் இங்கு பிரித்தானிய மன்னரின் விசுவாசியானது. பிரித்தானிய ஆட்சியாளர் மீதான தனது விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அப்போது இலங்கையின் ஆளுனராய் (Governor) இருந்த ஜோசப் வெஸ்ட் ரிச்வே (Governor Sir Joseph west Ridgeway) என்பவரை தனது மகன் பண்டாரநாயக்காவிற்கு தொடர்பா ஆக்கியதன் நீட்டமாய் பண்டாரநாயக்காவின் பெயருடன் west Ridge way இணைக்கப்பட்டது. அதாவது Solomon west Ridge way Dias Bandaranaike SWRD Bandaranaike என நீண்டது.¹

இந்தவகையில் பண்டாரநாயக்க குடும்பம் ஒரு புறம் பெரும் நிலச்சுவாந்தர் குடும்பமாகவும் மறுபுறம் பிரித்தானியக் காலனித்துவத்தால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்ட குடும்பமாகவும் அமைந்தது. S.W.R.D பண்டாரநாயக்காவிற்கு அவரது கால் படாத நிலபுல தோட்டத்திலிருந்தும், அவரது கண்படாத குடியானவர்களது உழைப்பிலிருந்தும் சொத்துக்களும் வருமானங்களும் குவிந்தன. S.W.R.D பண்டாரநாயக்கா என்னதான் கதைத்திருந்தாலும் அவர் தனது வாழ்முறையில் இறக்கும் வரை பிரபுவாகவே இருந்தார். இன்றுவரை திருமதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்காவும், அனூராபண்டாரநாயக்காவும் அப்படியே தொடர்ந்து நிலச் சீமாட்டியாகவும், நிலச்சீமானாகவும் வாழ்கின்றனர். நவீன ஆடை அணிகலன்களுடன் கூடிய நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்க்கை முறையே அவர்களது வாழ்நிலையாகும்.

பண்டாரநாயக்கா ஒரு குட்டி இளவரசனாய், கருப்பு வெள்ளையனாய் முற்றிலும் ஆங்கிலப் பண்பாட்டுடன் இலங்கையில் வளர்க்கப்பட்டார். நாடுகடந்து ஓக்ஸ் பேட் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இவர் படிக்கச் சென்ற போது அங்கு இவர் முற்றிலும் ஆங்கிலப்பாணியைக் கொண்டவராய் இருந்த போதிலும் வெள்ளையர்கள்

மு.திருநாவுக்கரசு

இவரை கறுப்பனாகவே நடாத்தி புறக்கணித்தனர். இலங்கையில் வெள்ளையரின் தொங்குதசையாகப் பண்டாரநாயக்க குடும்பம் இருந்த போதிலும் நகத்தை வெட்டுவது போல் இங்கிலாந்தில் அவரைப் புறத்தள்ளினார்கள். அப்போதுதான் பண்டாரநாயக்காவிற்கு ரோசம் வந்தது. இப்படி பட்டப்படிப்பை படித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் அவர் ஆங்கிலேயர் மீது விரக்தி அடைந்தார். இதனைப்பற்றி அவர் தனது எழுத்துக்களிலும் பேச்சுக்களிலும் மிக விரக்தியுடன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு ஓக்ஸ்பேட் பல்கலைக் கழகக் கால விரக்திகளின் பின்னணியில் இந்திய தேசியப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பலரை அங்கு சந்தித்து அவர் களுடன் பழகலானார். அக்காலத்தில் இவர் தன்னை ஒரு 'முற்போக்காளனாக' வடிவமைத்தார்.

பண்டாரநாயக்கா இலங்கை திரும்பியதும் அவரிடம் இந்த முற்போக்கு வாடை வீசியது. தனது தந்தையாரின் அடிவருடிப்பாதைக்குப் புறம்பாக இலங்கையின் விடுதலை பற்றிய பாதையில் அடியெடுத்து வைக்கலானார். ஆனால் மிகவிரைவில் பண்டாரநாயக்கா தன்னை ஒரு சந்தர்ப்பவாதி என்று நிரூபிக்கலானார். பௌத்த சிங்கள மக்களின் வாக்குகளைப் பெறும் நோக்குடன் இவர் தன்னை கிறிஸ்தவத்திலிருந்து பௌத்தத்திற்கு மதமாற்றம் செய்து கொண்டார். ஆதலால் இவரை 'டொனமூர் பௌத்தன்' என்று அழைப்பார். தனது நிலப்பிரபுத்துவ வாழ்நிலையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் கண்டியில் ஒரு மிகப்பெரிய நிலப்பிரபுத்துவப் பிரதானி குடும்பத்தில் தன்னைவிடவும் 17 வயது குறைந்த சிறிமாவோவைப் பேச்சுத் திருமணம் செய்துகொண்டார். வெள்ளையர் பொறுத்து இவரிடம் கசப்புணர்வு இருந்திருப்பினும் இலங்கையின் சமூக வாழ்நிலை பொறுத்து பண்டாரநாயக்கா தனது பிரபுத்துவ வாழ்வை இறுக்கிப் பற்றிக்கொண்டார். இதன் மூலம் இவரிடம் ஏற்பட்டிருந்ததாக கருதப்பட்ட மனமாற்றம் சந்தேகத்திற்கு உரியதாகியது.

பண்டாரநாயக்கா இலங்கையில் கால் வைத்த காலத்தில் வெள்ளையருக்கு எதிரான அரசியலின் மூலம் செனநாயக்க குடும்பமும் வேறு சிங்கள இளைஞர்களும் அரசியலில் ஸ்திரம் பெற்றிருந்தனர். இதனால் பண்டாரநாயக்கா செனநாயக்காக்களுடன் இணைந்தார். ஆனால் அடுத்த படியில்தான் நிற்க வேண்டி ஏற்பட்டது .

இந்நிலையில் செனநாயக்க குடும்பம் பற்றி சிறிது நோக்குதல் அவசியம். செனநாயக்க குடும்பமும் ஆங்கில அனுசூலங்களுக்குள் சுருண்டிருந்த குடும்பம் தான். செனநாயக்காவின் தந்தை டொன் ஸ்பாட்டர் செனநாயக்க (Don Sparter Senanayake) பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த ஒரு முக்கிய தரகு முதலாளியாவார். இவர் சாராயத் தரகு முதலாளிகள் கூட்டத்தில் ஒரு முக்கிய புள்ளி. பிரித்தானியரால் முதலியார் பட்டமளிக்கப்பட்டிருந்த இவரிடம் 2000 ஏக்கர் விஸ்தீரணம் உள்ள காரீய சுரங்க நிலம் இருந்தது. இவரது இச்சுரங்கங்களில் 3000க்கும் குறையாத தொழிலாளர்கள் பணிபுரிந்தனர்.⁵ இலங்கையில் ஆரம்பத்தில் எழுந்த பிரித்தானிய எதிர்ப்பியக்கங்கள் மது ஒழிப்பு இயக்கங்களாக காணப்பட்டன என்பதும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட பார்க்கையில் மது ஒழிப்பு இயக்கம் டி.எஸ் செனநாயக்காவின் தந்தைக்கும் எதிரானது. ஆனால் இங்குள்ள சுவாரசியமான விடயமென்னவெனில் டொன் ஸ்பாட்டர் செனநாயக்காவின் மூன்று பிள்ளைகளான டொன் சான்ஸ் செனநாயக்க, டி.எஸ் செனநாயக்க, எவ். ஆர் செனநாயக்க என்போர் தமது தந்தை சாராயத்தரகு முதலாளி கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராய் இருந்த போதிலும் அவருக்கெதிராய் மது ஒழிப்பு இயக்கத்தில் தீவிரமாய்ப் பங்கெடுத்தனர். இது மக்கள் மத்தியில் அவர்களுக்கு ஒரு முதன் நிலை அங்கீகாரத்தை ஏற்படுத்தியது. மேலும் 1915 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான கம்பளைக் கலகத்தில் இவர்கள் மூவரும் பங்கெடுத்ததான குற்றச்சாட்டின் பேரில்

மு.திருநாவுக்கரசு

ஒன்றரை மாதம் பிரித்தானியர்களால் சிறைவைக்கப்பட்டனர். இச்சிறை வாழ்வும் இவர்களை 'தேசிய வீரர்களாக' மக்கள் மத்தியில் பார்க்கவைத்தது. இத்தகைய பின்னணியில் செனநாயக்க குடும்பம் ஓர் அரசியற் சக்தியாக வளர்ச்சியடைந்தது. ஆதலால் பண்டாரநாயக்கா இவர்களை அனுசரித்து பின்னாற்போக முற்பட்டார். இதுவரை செனநாயக்க குடும்பம் அந்த ரீதியில் பண்டாரநாயக்க குடும்பத்திற்கு கீழ் நிலையிலேயே இருந்தது. செனநாயக்க குடும்பத்தவரை மகாமுதலியார் ஆகிய பண்டாரநாயக்காவின் தந்தை தனது வீட்டு விறாந்தையில் நிற்கவிட்டுத்தான் கதைப்பது வழக்கம்.⁶ இப்படி அவரது அதிகாரத்துக்கும் அந்தஸ்திற்கும் கீழ்ப்பட்டே செனநாயக்காக்கள் நடக்கவேண்டி இருந்தது. இந்த முரண்பாட்டையும் ஏற்றத்தாழ்வையும் டி.எஸ் ஒருபோதும் மறந்து போகவில்லை. இப் பின்னணியில் பண்டாரநாயக்காவின் மனமாற்றத்தை இவர்கள் நம்பவுமில்லை. பண்டாரநாயக்கா தனது பிரபுத்துவ குடும்ப வாழ்வு முறையை மேலும் இன்னொருகட்டத்திற்கு வளர்த்துச் சென்ற பின்னணியில் அவரது மனமாற்றத்தை அவர்கள் நம்பமுடியாத நிலையும் தோன்றியது. திருமண உறவு முறையால் செனநாயக்க குடும்பத்திற்கு ஜெயவர்தன குடும்பம் உறவானது. செனநாயக்க குடும்பமும் கொத்தலாவளை குடும்பமும் நெருங்கிய உறவினராவர். இம் மூன்று குடும்பங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்திற்கு எதிரான வியூகத்தைக் கொண்டு செயற்பட்டன.

தன்னைப் பலப்படுத்தும் நோக்கில் பண்டாரநாயக்கா சிங்கள மகாசபையை ஸ்தாபித்தார். தனது சிங்கள மகாசபையைக் கலைக்காது டி.எஸ் செனநாயக்காவின் தலைமையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஐக்கிய தேசியக்கட்சியில் பண்டாரநாயக்காவும் ஒருவரானார். செனநாயக்க, சேர். ஜோன் கொத்தலாவளை ஜே. ஆர் ஜெயவர்தன ஆகிய மாமன் மருமக்கள் தான் கட்சியின் அதிகாரபீடமாயினர். அதனால்தான் யூ. என்.

பியினை Uncle Nephew Party என அழைப்பர். கொத்தலாவளை, ஜெயவர்தன என்பவர்களுக்கு ஊடாக கட்சிக்குள் பண்டாரநாயக்காவிற்கு எதிரான வியூகத்தை செனநாயக்க அமைத்தார். கட்சியின் இரண்டாவது நிலை கொத்தலாவளைக்குரியது என்ற நிலை வெளியிற் தென்படலாயிற்று. உண்மையில் பண்டாரநாயக்காவிற்கு எதிராக கொத்தலாவளையைத்தான் செனநாயக்கா முன்னிறுத்தினார். கட்சியின் இரண்டாம் நிலையில் தான் இல்லை என்பதை உணர்ந்த பண்டாரநாயக்கா ஐ. தே. க வை விட்டு வெளியேறி சுதந்திரக் கட்சியை ஸ்தாபித்தார். தனது சிங்கள மகாசபையின் தளத்தைக்கொண்டே சு.க வை ஸ்தாபித்தார். சு. க வை ஆரம்பித்த பின்புதான் பண்டாரநாயக்கா சிங்கள மகாசபையை கலைத்தார் என்பது குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டுவரும் ஒரு விடயமாகும் சிங்கள மகாசபையை அவர் ஸ்தாபித்திருந்ததும் அத்துடனேயே அவர் வேறு கட்சிகள் அமைப்புகளில் பங்குவகித்ததும் சு.க வை ஸ்தாபிக்கும்வரை அதனை அவர் கலைக்காது சு.க வை ஸ்தாபித்ததோடுதான் அதனை அவர் கலைத்ததும் அவரது அரசியல் உள்நோக்கங்களையும் குடும்ப போட்டிகளையும் தெளிவாகக்காட்டி நிற்கின்றன. அதே வேளை ஐ. தே. க வுக்குள் பண்டாரநாயக்காவின் நிலை காலியானதும் செனநாயக்காவிற்கும் கொத்தலாவளைக்கும் இடையேயான மாமன் - மருமகன் பந்தத்தைவிடவும் செனநாயக்காவிற்கு அவரது மகன் ட்.லி செனநாயக்காவிற்கும் இடையேயான தந்தை மகன் உறவு முதன்மை பெற்றது. அதாவது பண்டாரநாயக்காவிற்கு எதிராக கூட்டுக் குடும்பம் ஒன்றாய் நின்றது. பண்டாரநாயக்கா வெளியேற செனநாயக்கா தனது மகனுக்கே வாரிசு உரிமையை வழங்கினார்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த காலத்தில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் மூன்று அரசியற் தளங்கள் காணப்பட்டன. ஒன்று சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அதிக செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்த

டி.எஸ். செனநாயக்கா தலைமையிலான தீவிர வலது சாரித்தளம், மற்றையது கலாநிதிகள் என். எம். பெரேரா. கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா தலைமையிலான தீவிர இடதுசாரித்தளம், மூன்றாவது பண்டாரநாயக்க தலைமையில் காணப்பட்ட சிங்கள மகாசபைத்தளம் என்பனவாகும். ஆனால் பண்டாரநாயக்க தலைமையிலான தளம் அப்போது தன் சக்தியை அதுவரை நிரூபித்திருக்கவில்லை. இப்பின்னணியில் பிரித்தானியர் செனநாயக்காவை தமது நண்பராய் தேர்ந்தெடுக்கலாயினர். பிரித்தானியருடன் முரண்பட்டுக் கொண்டிருந்த செனநாயக்கா அவர்களின் நண்பராய் மாறும் படலம் உருவானது. இப்படி செனநாயக்க பிரித்தானியரின் மிகத்தெளிவான, மிக இறுக்கமான நண்பராக மாறிய காலத்தில் பண்டாரநாயக்கவும் டி.எஸ் செனநாயக்காவிற்குப் பின்னால் நின்ற ஒரு வராவார்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் முடிவடைந்த சூழலில் இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் அளிக்க வேண்டிய பின்னணியில் இலங்கையை பிரித்தானியர் தம் அணிக்குள் வளைத்தெடுக்க திட்டமிட்டனர். சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தலைமைப் பாத்திரம் வகிக்கக்கூடிய தீவிர வலது சாரியான டி.எஸ் செனநாயக்காவை தம்வசப்படுத்த பிரித்தானியர் திட்டமிட்டனர். அதுவரை இந்திய தேசிய காங்கிரசுடன் தனது சாய்வைக் கொண்டிருந்த டி.எஸ் செனநாயக்காவை பிரித்தானியர் தம்பக்கம் சாயவைத்தனர். செனநாயக்காவினதும் அவரது குடும்பத்து நலன்களையும் பாதுகாத்தல், சிங்களவர்களுக்கு சாதகமான அரசியல் யாப்பை உருவாக்குதல் என்ற விட்டுக்கொடுப்புகளை செனநாயக்காவிற்கு பிரித்தானியர் செய்து கொண்டு பிரித்தானியருக்கு தேவையான பிரித்தானியத் தளங்களை இலங்கையில் அமைத்தல். பிரித்தானியருக்கு தேவையான அரசியற் பொருளாதார வெளியுறவுக் கொள்கையை இலங்கை பின்பற்றல் என்பதான பரகசியமானதும் சில இரகசியமானதுமான ஒப்பந்தங்களிற்கு

அவர்கள் வந்தனர். ஐவர் ஜெனிங்ஸ், சோல்பரி, ஓலிவர் குணதிலக, டி.எஸ். செனநாயக்கா ஆகிய நால்வருக்கிடையேயான ஒரு கூட்டுத்திட்டமாக இது நிறைவேறியது. தமிழ்த் தலைவர்கள் இத்தகைய கூட்டுச்சதியைக் கண்டுகொண்டதாக இல்லை. மாறாக பல தமிழ்த் தலைவர்களிடம் பிரித்தானியர் மீதான நிகரற்ற எஜமானிய விசுவாசம் இருந்தது. அதேவேளை இப்படி இலங்கைத்தீவை விற்றபோது பண்டாரநாயக்காவும் அவருடன் கூடவே இருந்தார். பிரித்தானியருடன் பாதுகாப்பு வெளியுறவு என்ற அடிமைச்சாசன ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்ட மந்திரிசபையிற்றான் பண்டாரநாயக்கவும் இரண்டாம் நிலை அந்தஸ்து வகிக்கும் ஒருவராய் இருந்தார்.

டி. எஸ். செனநாயக்கா குடும்பரீதியாக பண்டாரநாயக்காவை கட்சிக்குள் சுற்றிவளைத்த போது அதாவது ஜோன் கொத்தலாவளை, ஜெயவர்த்தனா, ட்லி செனநாயக்கா என பண்டாரநாயக்கவிற்கு எதிராக குடும்ப ரீதியாக தடைச்சுவர்கள் தெளிவாகக் கட்டியெழுப்பப்பட்டபோது தான் அதைக்கண்டு பண்டாரநாயக்கா சீற்றமடைந்து 1951 ஆம் ஆண்டு ஐ.தே.கவை விட்டு வெளியேறினார். அப்படி வெளியேறிய பண்டாரநாயக்கா றதுல குடும்பங்களையும், ராஜபக்ஷ குடும்பங்களையும் தன் தளமாகக்கொண்டு சுதந்திரக் கட்சியை நிர்மாணித்து வளர்த்தார். இதன் மூலம் பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான கூட்டுக் குடும்பங்களும் நட்புக் குடும்பங்களும் ஒரு பக்கமாய் அமைய செனநாயக்கா தலைமையிலான கூட்டுக் குடும்பங்களும் நட்புக் குடும்பங்களும் மறுபக்கமாய் அமைந்தன. இந்நிலையில் இவ்விரு குடும்ப அணிகளும் தத்தமது குடும்ப ஆதிக்கத்திற்கான தெளிவான போட்டியில் ஈடுபட்டன.

பண்டாரநாயக்கா ஐ.தே.கவை விட்டு வெளியேறிய 8 மாதங்களில் 1952 ஆம் ஆண்டு டி.எஸ். செனநாயக்க திடீரென மரணமடைந்தார். அவ்வாறு

மு.சிறுநாவக்கரசு

அவர் மரணமானதும் பிரித்தானியருக்கும் செனநாயக்காவிற்குமிடையே ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருந்த இரகசிய ஒப்பந்தத்தின்படி அவரது மகன் ட்லி செனநாயக்காவை மகா தேசாதிபதி சோல்பரி பிரதமராக நியமித்தார். இலங்கை அரசியலில் எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் குடும்பம் தான் பிரதானமானது என்ற நிலையை முழு அளவில் இது ஸ்தாபித்தது. செனநாயக்காவின் கூட்டுக் குடும்ப உறுப்பினராய் கட்சியில் இரண்டாம் நிலையிலிருந்த ஜோன் கொத்தலாவளையை இந்நியமனம் கடுமையாகப் பாதித்தது. அவர் ஆத்திரம்கொண்டு செனநாயக்கா குடும்பத்திற்கு எதிராக எழுதியும் தாக்கியும் வந்தாராயினும் இறுதியாக கூட்டுக்குடும்பச் சமரசம் கைகூடியது.

இப்பின்னணியில் பண்டாரநாயக்கா ஒரு வேட்டைக் காரனுக்குரிய வீராவேசத்துடன் செனநாயக்கா குடும்பத்தை தோற்கடிக்க முனையலானார். அதற்காக எதையும் செய்ய, எத்தகைய சக்திகளையும் பயன்படுத்தத் தயாரானார். பிரித்தானியரும் அவரது இராணுவத்தளங்களும் செனநாயக்கா குடும்பத்திற்கான அரணாக அமைந்திருந்ததை உணர்ந்த பண்டாரநாயக்கா அதற்கு எதிரான கொள்கையை ஆவேசத்துடன் தீட்டினார். பிரித்தானியருக்கெதிராக இந்தியப் பிரதமராயிருந்த ஜவகர்லால் நேருவின் கரங்களைப் பற்றிப்பிடித்தார், குடும்பப்போட்டியும் வெளியுறவுக் கொள்கையும் ஒன்றுடனொன்று இணைந்து கொண்டன. இவ்வாறாக குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டி இனப் பிரச்சினையிலும் வெளியுறவுக் கொள்கையிலும் தெளிவாக ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியது. டி.எஸ். செனநாயக்காவை திருப்திப்படுத்துவதற்காக 1947 ஆம் ஆண்டு பிரித்தானியர் தமிழரின் கால்களை நறுக்கினர் - சோல்பரி யாப்பு. நேருபக்கம் சாய்ந்த பண்டாரநாயக்காவை நேரு திருப்திப்படுத்தத் தயாரானார். இந்நிலையில் தமிழரின் முதுகில் ஏறிய பண்டாரநாயக்காவிற்கு 1956ஆம் ஆண்டு நேரு கை கொடுத்து உதவுவரானார். இங்கு பண்டாரநாயக்காவின் வெளி

யுறவுக் கொள்கைக்குள் தமிழர்கள் பலியிடப்பட்டதை சிறப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். பிரித்தானியருடனான டி.எஸ் இன் வெளியுறவுக் கொள்கைக்குள் தமிழர்கள் ஒடுக்கப்பட்டது போலவே இங்கு இந்தியாவுடனான பண்டாரநாயக்காவின் வெளியுறவுக் கொள்கைக்குள் னும் தமிழர் நசியுண்டனர். இனப்பிரச்சனையும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் இப்படி குடும்ப அரசியல் ஆதிக்கப்போட்டியுடன் இணைந்து செயற்பட்டுவந்த விசித்திரத்தை அப்போது தமிழ்த் தலைமைகள் புரிந்துகொண்டதாய் தெரியவில்லை. பண்டாரநாயக்காவிடம் ஓர் உறுதியான கொள்கை இருந்தது. அது எப்படியாயினும் தான் பதவிக்கு வரவேண்டும் என்பது தான்.

செனநாயக்கா குடும்பத்திற்கு எதிரான வியூகத்தை அமைப்பதில் பண்டாரநாயக்கா முற்றிலும் ஈடுபட்டார். முதலாவதாக செனநாயக்கா குடும்பத்திற்கு எதிரான குடும்ப வியூகம் ஒன்றை உருவாக்கினார். அடுத்து செனநாயக்கா குடும்பத்திற்கு அரணான வெளியுறவுக் கொள்கையை உடைக்கவல்ல ஒரு வியூகத்தை அமைத்தார். மூன்றாவதாக மொழிப்பிரச்சினைக் கூடாக இனவாதத்தைப் பயன்படுத்தினார். அத்துடன் 'இடது சாரிகளை' மிகச் சாதூரியமாகப் பயன்படுத்தினார். மொத்தத்தில் அனைத்து நிலமானிய சக்திகளையும் தனக்கு அரணாக அமைத்தார். உண்மையில் பண்டாரநாயக்கா தனது நிலமானிய அம்சங்களை தேசிய வாதம் என்று திரித்தார். உண்மையில் பண்டாரநாயக்கா ஒரு பிற்போக்கு நிலமானியவாதியே தவிர தேசியவாதியல்ல.

செனநாயக்க குடும்பத்தை வெற்றி கொள்வதற்கேற்ற உடனடி நாகாஸ்திரமாக 'இருபத்துநான்கு மணித்தியாலத்திற்குள் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவேன்' என்ற கொள்கையை முன்வைத்தார். செனநாயக்கா குடும்பத்தை வீழ்த்தக்கக்கிய அந்த விஷயம் இலங்கைத்தீவையே நச்சுப் பொய்கை

மு.சிறுநாவுக்கரசர்

யாக்கி விட்டது. இலங்கைத்தீவை நவீன அரசியற் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்ல முடியாமலுக்கு இத்தகைய குடும்பாதிக்கவாதம், நிலமானிய வாதம் ஆகிய அனைத்தினதும் கூட்டு ஒரு பிரதான காரணியாய் அமைந்தது. மொத்தத்தில் சிங்களத்தேசியவாதத்தின் உள்ளடக்கமென்பது சிங்களப் பிரபுத்துவவாதந்தான், பிரபுத்துவவாதம் குடும்பவாதத்தில் கால்கோள் ஊன்றியது.

பரந்துபட்ட வாக்கு வேட்டையைப் பெறுதற்காக தனது குடும்ப வட்டத்திற்கு முற்றிலும் வெளியேயான திரு சி.பி.டி.சில்வாவை சு.க விண் உபதலைவராக பண்டாரநாயக்கா வைத்திருந்தார். பண்டாரநாயக்கா ஐ. நா சபைக்கு செல்லவேண்டியிருந்த போது தற்காலிக பிரதமராக நியமிக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் சி.பி.டி சில்வா இருந்தார். அவர் சுகயீனம் காரணமாக நாட்டில் அப்போது இல்லாதிருந்தமை அவரை தற்காலிக பிரதமராக நியமிக்காது தவிர்க்க பண்டாரநாயக்காவிற்கு வாய்ப்பளித்தது. அதேவேளை அவர் தனது கட்சிக்காரர் அல்லாத அதுவும் நாடாளுமன்றத்தில் ஒரேயொரு ஆசனத்தை மட்டும் கொண்டிருந்த பாஷாபெருமனவின் தலைவர் திரு. தகநாயக்காவை தற்காலிக பிரதமராய் நியமித்தது பெரிதும் சர்ச்சைக்குரிய விடயமேயாகும். இதற்குள்ளும் ஒரு குடும்ப ஆதிக்கப்போட்டியே காரணமாய் அமைந்தது. தகநாயக்கா தற்காலிகப் பிரதமராய் பதவியேற்க முன்னமே பண்டாரநாயக்கா சுட்டுவீழ்த்தப்பட்டு விட்டார். ஆனால் தற்காலிக பிரதமராய் பதவியேற்ற தகநாயக்காவையே பின்பு நிரந்தர பிரதமராய் நியமித்தனர். உண்மையில் சி.பி.டி சில்வாவே அப்போது சுகயீனம் காரணமாகத்தான் தற்காலிக பிரதமர் பதவியிலிருந்து தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால் பின்பு பண்டாரநாயக்காவின் மரணத்தை தொடர்ந்து சி.பி.டி சில்வாவே நிரந்தர பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். தற்காலிக பிரதமரான தகநாயக்கா பின்பு பதவியிறக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இங்கு குடும்ப ஆதிக்கம் சரிவர

பேணப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அதாவது பண்டார நாயக்கா குடும்பம் தமது கட்சிக்குள் கூடத்தம்மைத் தவிர வேறு எந்தக் குடும்பமும் வந்துவிடக்கூடாது என்பதிலும் கவனமாய் இருந்து வருகின்றது.

1960 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நிகழ்ந்த தேர்தலில் சுதந்திர கட்சிக்கு சி.பி.டி. சில்வா தலைமை தாங்கினார். அவர் தோல்வியடைவதையே பண்டாரநாயக்கா குடும்பம் விரும்பியது. அப்படியே கூட்டுக்குடும்பங்களும் விரும்பின. சி. பி. டி சில்வா தலைமை தோல்வியடைந்து விட்டதாக கூறி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவை கதிரைக்கு கொண்டு வந்தார்கள். 1960ஆம் ஆண்டு யூன் தேர்தல் மூலம் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவை பிரதமராக்கினார்கள். அவர் பிரதமராக கப்பட்டபோது அவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் அல்ல என்பதும் அங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ஒரு தலைவரின் கீழ் தேர்தலில் தோல்வியடைந்தால் பின்பு வேறொருவரை கட்சித் தலைவராகும் மரபு இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் இல்லை. ஆனால் சி. பி. டி சில்வாவுக்கு அதுவே நிகழ்ந்தது.

இதே போல் இன்னொரு சம்பவத்தையும் நோக்கலாம். சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் குடியுரிமையை குடும்ப ஆதிக்க நோக்கில் தான் ஜே. ஆர் ஜெயவர்த்தனா பறித்தார். இதனால் குடியுரிமை பறிக்கப்பட்ட சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா 1982 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த ஜனாதிபதி தேர்தலில் போட்டியிட முடியவில்லை. சிறிமாவோவின் நெருங்கிய இரத்த உறவினரான திரு. கொப்பேகடுவாவே ச.க வின் ஜனாதிபதி வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டார். அதில் அனூரா பண்டாரநாயக்கா இந்நியமனத்தை கடுமையாக எதிர்த்திருந்தார். 'வேண்டாப் பெண்டாட்டி' மனப் பாங்கில் பண்டாரநாயக்கா குடும்பம் நடந்துகொண்டது. உண்மையில் கொப்பேகடுவாவின் தோல்வியை பண்டாரநாயக்கா குடும்பம் யாசித்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்தோல்வியுடன் பண்டாரநாயக்கா

மு.சீனாவுக்கரசு

குடும்பத்தின் தலைமை ஸ்தாபிதமானது. இதுதான் திரு மகிந்த ராஜபக்ஷ ஜனாதிபதி வேட்பாளராகப்பட்ட விவகாரத்திலும் அரங்கேறிவருகிறது. மகிந்த ராஜபக்ஷ தோல்வியடைந்தால் கட்சி மீதான பிடி பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்திடமே சிக்கியிருக்கும் என்பதே கணக்கு. பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்தின் இக்கணக்கை தோற்கடிப்பதற்காக மகிந்த ராஜபக்ஷ தீவிர இனவாதத்தை கையிலெடுத்துள்ளார். அவர்களது குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டி இனவாதத்தை ஒரு கட்டத்திலிருந்து இன்னொரு கட்டத்திற்கு தள்ளிச் செல்கின்றது. இப்போது ச.க விற்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் உட்கட்சி குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டி இனவாதத்தின் மீதே கோலோச்சுகின்றது. செனநாயக்கா, பண்டாரநாயக்கா என்ற இரு கட்சிக்கிடையேயான குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டியாயினும் சரி பண்டாரநாயக்கா, ராஜபக்ஷ எனும் ஒரு கட்சிக்குள்ளேயான குடும்ப போட்டியாயினும் சரி அவை இனவாதத்தையே ஆயுதமாகக் கொள்கின்றன. அதாவது தமிழ் பேசும் மக்களுக்கிருக்கக் கூடிய இனப்பிரச்சினைக்கப்பால் சிங்களக் குடும்ப ஆதிக்கப்போட்டியானது இனப்பிரச்சினையாக விகாரவடிவம் பெற்று நிற்கின்றது.

அனூரா பண்டாரநாயக்கா தனது சகோதரி சந்திரிக் காவுடனான வாரிசுரிமைப் போராட்டத்தில் தோல்வியடைந்து ஐ.தே. க விற்கு கொப்புத்தாவினார். பண்டாரநாயக்கா குடும்பத் தலைமையை உடைப்பதற்கு ஐ.தே. க பாறாங்கல்லாக பயன்படுத்தியது. அவர் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகப்பட்டதுடன் பதவிகளும் அளிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு ஐ.தே. கவில் இருந்து கொண்டு ச.க விற்கு கல்லெறிந்த அனூரா, மறுபடியும் ச. கவிற்கு தாவினார். அனூரா, ஐ.தே. கவில் இருந்து கொண்டு ச.க விற்கு கல்லெறிந்து கொண்டிருந்த போது அக்கற்களையெல்லாம் ஏந்தி ச.க வைக் காப்பாற்றிய ஏனைய உறுப்பினர்களைவிடவும் அனூரா கட்சிக்குள் முன்னணிக்கு கொண்டுவரப்பட்டு அடுத்த பிரதமருக்குரிய ஸ்தானம் அனூராவிற்குத்

தான் உரியதென்றும் கட்சிக்குள் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. கட்சியை விட்டு விலகியது மட்டுமல்ல ச.க வின் பரம எதிரியான ஐ. தே. கவுடன் சேர்ந்து ச.க வை தகர்த்து வந்த அனூராவிற் கு பிரதமர் பதவி என்பது ஒதுக்கப்பட்டமை அனைத்து ஜனநாயக விதி முறைகளுக்கும் முரணான ஒரு இனக்குழுவாதத் தன்மை கொண்டது. இப்படியான செயல்முறை கற்காலக் குழுச்சமூகத்திற்கே பொருத்தமானது. இவ்வாறு கட்சிக்குள் மீண்டும் நுழைந்த அனூரா ச. க வை பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்தின் ஒரு குடும்பச் சொத்து என வெளிப்படையாகவே பேசினார். ஜனநாயகம் சர்வஜனவாக்குரிமை போன்ற உன்னத விழுமியங்களுையெல்லாம் இந்த குடும்ப ஆதிக்க நடைமுறை கேள்விக்குரிய தாக்கியுள்ளது. இத்தகைய குடும்ப ஆதிக்க வாதத்தின் பலத்தை விளங்கிகொள்ளாமல் இலங்கையின் அரசியலையோ இனப்பிரச்சினையையோ விளங்கிக்கொள்ள முடியாது. இந்த வகையில் மிகவும் அப்பாவித்தனமாய் இனப்பிரச்சினையை வெறும் பச்சைக் கண்களால் பார்க்க முடியாது.

அனூரா ச.க வில் இருந்து வெளிநேயபோது அவரை ஐ. தே. க வாரியனைத்து பயன்படுத்தியது போல தற்போது பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்திற்கும் ராஜபக்ஷ குடும்பத்திற்கும் இடையே மோதல் உருவானதும் சந்திரிகாவை ரணில் விக்ரமசிங்க பெரிதும் பாராட்டி அவரது ஆலோசனைகளைத் தான் பெறப்போவதாகவும் நாட்டிற்கு அவரது அறிவும் அனுபவமும் அவசியமெனவும் புகழ்ந்தேற்றத் தொடங்கினார். உண்மையில் இப்போது பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்திற்கும் செனநாயக்கா குடும்ப வாரிசான ரணிலுக்கும் இடையே உள்ளூர கைக்கோர்ப்பு நிகழ்ந்து விட்டது. இது குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டியின் இன்னொரு கட்டமும் வகையுமாகும்.

1994 ஆம் ஆண்டு சந்திரிகா தலைமையிலான பி. ஏ நாடாளுமன்ற தேர்தலில் அதிகப்படியான ஆசனங்

மு.திருநாவுக்கரசு

களைப் பெற்றுக் கொண்டதும் பிரதமராக சந்திரிகாவை நியமிக்காது திரு. காமினி திசநாயக்கா தனது கரத்தைப் பலப்படுத்த திட்டமிட்டார். அப்பிடி காமினியின் கைக்குக் கதிரை சென்றுவிட்டால் தான் பாதிக்கப்பட்டு விடுவேன் என உணர்ந்த ரணில், காமினியின் திட்டம் பூர்த்தியாக முன்னமே தனது பிரதமர் பதவியை ராஜினாமா செய்து பிரதமராகச் சந்திரிகாவை நியமிக்குமாறு ஜனாதிபதியாக இருந்த டி.பி.விஜய துங்காவிற்கு கூறிவிட்டு சந்திரிக்காவை கதிரைக்கு வருமாறு அழைப்பும் விடுத்தார். இப்படி ரணில் முந்திக்கொண்டதும் காமினியின் திட்டங்கள் கருவிலேயே சிதைந்து விட்டன. இப்போது அந்த நன்றிக்கடனை ரணிலுக்க சந்திரிகா செலுத்த வேண்டிய காலமுங்கூட. இதில் சிறப்பான பண்பாட்டம்சம் எதுவுமில்லை. மாறாக காதையும் புழுதியுமாக அடிபட்ட இருவர் இப்படி கைக்கோர்ப்பது காதையும் புழுதியுமான குடும்பாதிக்கப் போட்டியின் இன்னொரு கட்டமேயாகும். அதாவது இப்படி கை கோர்ப்பது கூட ஒரு குடும்ப ஆதிக்க யுத்தமேதான்.

பண்டார நாயக்க குடும்பம் தனது காலை வாருவதை உணர்ந்த மகிந்த ராஜபக்ஷ ஆவேச மிகுதியுடன் ஜே. வி. பியோடு கூட்டுச்சேரலானார். பண்டாரநாயக்கா குடும்பத்துடனான அவரது போட்டியானது அவரை இனவாத ஆயுதத்தைத் தாங்கவைத்தது. அதாவது சந்திரிகாவின் குடும்பப்போட்டி நிலைப்பாடானது மகிந்தவை முன்னரையும் விடத்தீவிர இனவாதியாக்கியது. ஆதலால் மகிந்தரின் தீவிர இனவாதத்திற்கு சந்திரிக்கா, அனூரா ஆகிய இருவருமே பொறுப்பாளியாவர். யாராயினும் சரி தமது குடும்ப ஆதிக்க வெற்றியைப்பெறத் தமிழ்பேசும் மக்களின் தலையிற்தான் ஏறுகிறார்கள் என்பதே இங்கு பிரதான விடயமாகும்.

இந்நிலையில் மகிந்தவும் ஜே வி பியினரும் ஒன்று கூடி 'தேசியம்', 'தேசபக்தி', 'இறைமை' என்ற புனித

மான விளம்பரப் பலகையுடன் அரசியல் விபச்சாரத்தில் குதித்தனர். இந்தப் புனிதப் பெயர்ப்பலகை தாங்கிய விபச்சாரத்தை கோட்பாட்டு ரீதியாக விளங்குவதற்கு முதல் மகிந்தாவின் கூட்பாளியான ஜே. வி. பி. யினரது இனவாத பின்னணியை சற்று விளங்கவேண்டியது அவசியம்.

ஜே. வி. பி. தென் மாகாணத்தில் முளைத்தெழுந்த ஓர் ஆயுதம் தாங்கிய அரசியல் இயக்கம். இலங்கையின் நவீன வரலாற்றில் ஆயுதப்போராட்டத்தின் பிதாமகன் திரு என் . சண்முகதாசன் ஆவார். 1960 களின் மத்தியில் சாதி ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராக வடக்கில் இவர் ஆயுதப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதற்கான ஆயுதப் போராட்டத்தில் முதலில் ஈடுபட்டோர் ஜே. வி. பி. யினர் ஆவர். இது 1970 களின் முற்பகுதியாகும். (1971 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் கிளர்ச்சி) இதனை உடன் அடுத்த அடுத்த காலத்தில் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுதப் போராட்டமாக பரிணமித்தது. ஜே. வி. பி. யினர் சண்முகதாசன் தலைமையிலான சீன கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பாசறையிற் தோன்றினராயினும் அவர்கள் கொம்யூனிஸத்திற்குமாறான இனவாதத்தில் ஊறித்திறைத்தனர். நடைமுறையில் ஜே. வி. பி. யினரின் ஆதர்ஷ புருஷர் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்காதான். உண்மையில் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் மூத்த தலைமுறையினராக ஜே. வி. பி. யினர் உள்ளார். ஜே.வி.பி.யினரை சமூகவியல் கண்ணோட்டத்தில் புரிந்துகொள்ளுதல் மிக அவசியம் . தமிழ் மண்ணை முற்றிலும் பாரபட்சமாக சிங்களத் தலைமைகள் நடாத்தின. அவ்வாறே கொழும்பு கண்டி சிங்கள உயர் குழாத்து தலைமையானது தென்மாகாணத்து அடிமட்ட மக்களை முற்றிலும் புறக்கணித்தது. சமூக ரீதியாகவும், அரசியல், பொருளாதார ரீதியாகவும் தென் மாகாண அடிமட்ட மக்களையும் அவர்தம் பிரதேசங்களையும் கொழும்பு கண்டி உயர்குழாத்து சிங்களத் தலைமைகள் புறக்கணித்து வந்தன. தனிச்சிங்கள

மு.திருநாவுக்கரசு

ளச் சட்டம் வந்ததன் பயனாக சிங்கள மொழியில் இக்கிராமிய இளைஞர்கள் பெருமளவில் இடைநிலைக் கல்வியையும் குறிப்பிடக்கூடியளவு உயர் கல்வியையும் பெறுவது சாத்தியப்பட்டது. இவ்வாறு உருவாகிவந்த மாணவர் படைக்கு வேலை வாய்ப்புகளை வழங்குவோ இடைநிலைக் கல்வி பெற்றோரை உயர்நிலைக் கல்விக்கு உள்வாங்குவோ சிங்கள அரசாங்கங்களால் இயலவில்லை. பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த சமூக புறக்கணிப்பு விரக்தியின், பின்னணியில் இத்தகைய வேலையற்ற, படிக்க வாய்ப்பற்ற மாணவப்படையும் தோன்றவே அவர்கள் அரசியல் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபடக்கூடியவர்களாயினர். துரதிஷ்ட வசமாக பாலர் வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை இவர்களுக்கு ஊட்டப்பட்ட கல்வி இனவாதமாகவே இருந்தது ஆதலால் பண்டாரநாயக்காவின் மூத்த புதல்வர்களாய் இவர்கள் சுவீகாரம் பெற்றனர். பண்டாரநாயக்காவின் இனவாதம் இவர்களுக்கு சரியெனப்பட்டது. அதேவேளை அது மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் பெறுவதற்கான ஒரு இலகுவான வழியெனவும் பட்டது. சிங்கள உயர்குழாத்தின் பிற்போக்குத் தேசியவாதத்தை கையிலெடுப்பது மேல்தட்டு மக்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற இலகுவான வழியெனவும் கருதினர். அதேவேளை பௌத்த பீடாதிபதிகளினது காலைத்தொட்டு வணங்குவது மேல்தட்டு மக்களின் ஆதரவை இலகுவாக பெற்றுத்தருமெனவும் நம்பினர். பண்டாரநாயக்கா உயர்குழாத்தவராக இருந்தபோதிலும் பீடாதிபதிகளுக்கு பாதபூஜை செய்வதுதான் சமூக அந்தஸ்தையும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் பெறுவதற்கான வழியெனவும் உணர்ந்திருந்தார். அவரது மதமாற்றத்திற்கும் பாதபூஜைக்கும் இதுவொரு பிரதான காரணமாகும். எனவே ஜே.வி.பி.யினர் தமைச்சார்ந்த சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட்டு சிங்கள உயர் குழாத்து ஆதரவையும் அத்தகைய உயர்குழாத்து விழுமியங்களை உயர்ந்த விழுமியங்களாக கருதும் பாமர மக்களினது மனங்களையும் வென்றெடுப்பதற்காக உயர்

குழாத்து 'பிற்போக்கு தேசியவாத இனவாதத்தை' தம் தலைகளிற் குடிக்கொண்டனர். 'தேசபக்தி', 'தேசியம்,' 'இறைமை' போன்ற கற்பு நிறைந்த வாக்கியங்களை தமது அரசியல் விபச்சாரத்திற்கான விளம்பரப்பலகையாக்கிக்கொண்டனர். இதன் தத்துவார்த்தப் பின்னணியை சற்று நோக்குவோம்.

மன்னர்கள் என்றால் அதற்கு உண்மையான வரலாற்று அர்த்தம் கொள்ளைக்காரர்கள் என்பதுதான். ஆதலால்தான் மன்னர்களை வரலாறு நூதனசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டது. மன்னர்கள் கொள்ளைக்காரர்கள் என்பது எப்படி உண்மையோ அப்படியே ஆதிக்க சக்திகளும் அருவருக்கத்தக்க அநீதியாளர்கள் ஆவர். கொள்ளைக்கார மன்னன் தன்னை கடவுளின் பிரதிநிதியாக வேடமிடுவான்; தான தர்மங்களைச் செய்து தன்னை மேன்மையானவன் என காட்டுவான். இந்த வகையில் ஆதிக்க சக்திகள் தமது அருவருக்கத்தக்க சுயருபங்களை காலத்திற்கேற்ற தத்துவ முலாங்களால் பூசி மறைத்துக்கொள்வார். இனங்களை அழிக்கின்ற மக்களைக் கொன்றொழிக்கின்ற தனது ஏதேச்சாதிக்க அபிலாசைக்கு கிட்லர் 'தேசிய சோசலிசம் (NAZISM)' என பெயரிட்டார். இப்போது இலங்கையில் ஜே. வி. பி தனது ஒடுக்கு முறை கோட்பாட்டிற்கு 'தேசபக்தி' என பெயரிட்டுள்ளது ஐ. தே. க. சு. க என்பன தமது இன ஒடுக்குமுறைக் கோட்பாட்டிற்கு 'தேசிய ஒருமைப்பாடு' 'தேசிய ஐக்கியம்', 'இறைமை', 'தன்னாதிக்கம்,' என இன்னொரு 'கற்புக்குரிய' வார்த்தைகளை புத்த தர்மங்களாய் உச்சாடனம் செய்கின்றன.

'தார்மீக' சமூகமொன்றைத்தான் படைப்பதாகக் கூறி முன்னாள் ஜனாதிபதி திரு ஜே. ஆர் ஜெயவர்தன தனது உள்நாட்டு இராணுவத்தை வளர்த்து இராணுவ அட்டுழியங்களைப் புரிந்ததுடன் அந்நியப் படைகளையும் வரவழைத்து முழு அளவில் இராணுவ அட்டுழியத்தை தீவடங்கலும் புரிந்தார். அவரது 'தார்

மு.திருநாவுக்கரசர்

மீக' அரசாங்கத்தில் தமிழ் மக்களை இந்திய இராணுவம் பதம்பார்த்தது; தமிழ் பேசும் மக்கள் மீது கொலைப்பயிற்சி பெற்று தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான தென்று வளர்க்கப்பட்ட சிங்கள இராணுவம் சிங்கள மண்ணை பதம்பார்த்தது. இப்பின்னணியில் அரசியலை விளக்குவதென்பது உருவேற்றப்பட்டுள்ள இனப்பரிமாணத்தால் மட்டுமன்றி அதன் உள்ளோட்டமாய் இருந்து வரும் ஆதிக்க கொள்கையினாலுமாகும் இதனால் புனிதப்போர்வைகளை கிழித்தெறிந்து அரசியலை அதன் நிர்வாணக்கோலத்தில் காணவேண்டியது அவசியம் ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்குண்டு. இந்தவகையில் சிங்களக் குடும்பாதிக்க வலைப்பின்னல்களைத் தாண்டுவதற்கு ஜே.வி.பி.பி.பி. 'தேசபக்தி' என்ற ஒடுக்குமுறைச் சித்தாந்தத்தைச் சூடிக்கொண்டுள்ளனர். அவர்களது சமூக முரண்பாட்டிற்கும், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கும் ஆதிக்கப்போட்டிக்கும் தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறையைத்தான் ஊன்றிப்பாயும் கோலாகக் கொள்கின்றனர். இந்தவகையில் ஜே. பி. வியும் குடும்ப அரசியல் ஆதிக்கத்தின் ஒரு விளைவாகும். ஆதலால் சிங்களக் குடும்ப, சமூக ஆதிக்க போட்டியின் வெளிப்பாடாய் இன ஒடுக்கு முறையை விளங்குவது மிகவும் சரியானதே.

இதன் உச்சக்கட்டமாய் ராஜபக்ஷ, ஜே.வி.பி கூட்டு அமைந்துள்ளது. அனைத்து ஒடுக்குமுறைகளும் தத்தம் தேவைகளுக்கேற்ப ஒரு புனித சித்தாந்தத்திற்குள் தலையைப் புதைப்பது வரலாற்று வழக்கமாய் உள்ளது. இவ்வாறாகவே சிங்கள ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் 'தேசபக்தி' 'சித்தாந்தம்' உள்ளது. இவ்வாறாகவே சிங்கள தேசபக்தி என்பது குடும்ப வாதத்தின் வெளிப்பாடாயும் ஆக்கிரமிப்பிற்கான தத்துவமாயும் உள்ளது.

1998 ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதித் தேர்தலின் போது திரு ஆர்.பிரேமதாஸாவை ஜனாதிபதி வேட்பாளராக ஐ.தே. க உயர்பீடம் தயாராய் இருக்கவில்லை.

ஆனால் அப்போது நிலவிய குழப்ப நிலையைப் பயன்படுத்தி பிறேமதாஸா ஜனாதிபதி வேட்பாளரானார். அத்தகைய குழப்பநிலையை பயன்படுத்தித்தான் தேர்தலிலும் வெற்றி பெற முடிந்தது. முதல் பண்டார நாயக்கா - செனநாயக்கா என்ற இரு குடும்பப் பாரம்பரியங்களுக்கும் எதிராக அவர் வெற்றிபெறுவதற்கு இனவாதத்தை இந்தியா எதிர்ப்புக் கோணத்தில் நின்று பயன்பத்தியதுடன் தூய பௌத்தனாகவும் பௌத்தத்தின் முன்னிலைக் காவலனாகவும் தன்னை முன்னிறுத்தினார். அதாவது மேற்படி இரு குடும்பப் பாரம்பரியங்களையும் சாராத ஒருவர் பதவிக்கு வருவதென்றால் அக்குடும்பப் பாரம்பரியங்களை எதிர்கொள்வதற்கு அவர் இனவாத கவசத்தைத் தான் அணிகிறார். தூய தேசபக்தவாதத்தைத்தான் புரிகிறார்கள்.

சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் தமிழ் மக்களை ஒடுக்குவதற்கு தொடர் யுத்தங்களை கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். விடுதலைப்புலிகள் அந்த யுத்தங்களை எதிர் கொண்டு அதனை தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமாக முன்னெடுத்தார்கள். அவ்வாறு எதிர் கொண்டதன் மூலம் சிங்கள ஆட்சியினரை யுத்தத்தில் சலிக்கச் செய்தார்கள். சிங்களமக்கள் யுத்தத்தில் களைப்பும் வெறுப்பும் அடைந்தார்கள். ஆதலால் சிங்கள மக்களைப் பொறுத்த வரையில் சமாதானமென்பது அவர்களின் தேவையாகியது. எனவே சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் தமது யுத்தக் கரத்தை மடக்கி, 'சமாதானத்திற்கான' நாக்கை நீட்ட வேண்டி ஏற்பட்டது. ஆதலால் பதவிக் காக சமாதானத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டிய நிலைக்கு இனவாதிகளான ரணில் விக்ரமசிங்காவும் மகிந்த ராஜபக்ஷவும் தள்ளப்பட்டனர். ஜே ஆர் ஜெயவர்த்தன வினது யுத்த அமைச்சரவையிலும் ரணில் விக்ரமசிங்க மேற்படி ஆட்சியாளர்களின் மிக நம்பிக்கைக்குரியவராய் இருந்து அமைச்சுப் பதவிகளை வகித்தவரென்பதை ஒரு போதும் மறைக்க முடியாது. இந்த வகையில் ரணில் ஒரு சமாதானப் பிரியரல்ல. அவரும் ஒரு ஒடுக்கு முறையாளன்தான். அவர் கூறும் 'சமாதானம்'

ம.கிருஷ்ணசுந்தரன்

என்பது யுத்தத்தில் வெறுப்படைந்திருக்கும், அல்லது சலிப்படைந்திருக்கும் மக்களின் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கான இன்னொருவகை இனவாதம்தான். அதாவது 1995 ஆம் ஆண்டிலிருந்து யுத்தம் நடாத்திய ஆட்சிக்கட்டிலிலிருந்து கட்சியினருக்கு எதிரான ஒரு கோசம்தான் இது. தமிழ் பேசும் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் இன்று நடைமுறையிலிருக்கும் யாப்பும் இந்த யாப்பின் கீழ் அரசு கட்டிலேறும் எவரும் தமிழ் பேசும் மக்களின் எதிரிகள் தான் என்பதுடன் இன்று ஜனாதிபதி வேட்பாளர்களாய் நிற்கும் மேற்படி இரு வரது கரங்களும் இரத்தம் தோய்ந்த கரங்கள் தான்.

தென்பகுதியில் மகிந்த ராஜபக்ஷவை றுகுண மைந்தன் (son of Ruhuna)⁸ என்று அழைக்கின்றார்கள். அதாவது துட்டகாமினி அரசுகட்டிலேறிய றுகுண ராஜ்ஜியத்தின் ராஜகுமாரனாக இவரைப் பார்க்கிறார்கள். இப்போது றுகுண ராஜக்குமாரன் ராஜபக்ஷவிற்கும் கோட்டே ராஜக்குமாரன் ரணிலுக்குமிடையே முடிதரிப்பதற்கான போட்டி நிகழ்கின்றது. இதில் ரணில் முடிதரித்தால் அவர் ஸ்திரம் குறைந்த மன்னராக இருப்பார். ஏனெனில் எதிர்க்கட்சி பலமானதாக இருக்கும். அதாவது றுகுணுவின் தாக்குதல் பலமாக அமையும். ஆனால் ராஜபக்ஷ முடிதரித்தால் ஆமை கழுத்தை இழுத்தது போல் ரணிலும் உள்ளோடுங்கி விடுவார். எதிர்கட்சியின் எதிர்ப்பு பெரிதாக இருக்காது. ஆதலால் அரசு கட்டில் ஆரம்ப காலத்தில் ஸ்திரமாக இருக்கும். அத்துடன் யார் முடிதரித்தாலும் அவரால் யுத்தத்தை உடனடியாக தெரிவு செய்ய முடியாதவாறு வரலாற்று நிர்ப்பந்தமுண்டு. அதாவது உடனடி அர்த்தத்தில் அரசு கட்டிலேறும் எவருக்கும் யுத்தம் பாதகமானது. அதேவேளை 2007 ஆம் ஆண்டு யுத்த ஆண்டாய் அமைவதை யாராலும் தடுக்கவும் முடியாது. அது ஏன் எப்படி என்பதை ஆராய்வோம்.

'கம்பத்தில் ஏறிநின்று சாகசம் கட்டினாலும் ஐம்பது சதம் வாங்க தரைக்குத்தான் இறங்க வேண்டும்'

என்றொரு பழமொழி உண்டு. அந்த வகையில் இலங்கையின் அரசியலை அதன் பொருளாதார பொறி முறைக்கூடாக நோக்க வேண்டிய அவசியமாகும். காலத்திற்கு காலம் இலங்கை அரசியலானது நரபலி எடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அந்த நரபலி, ஒரு பொருளாதாரப் பொறிமுறையிலிருந்து பிறக்கின்றது.

1958 ஆம் ஆண்டு இனப்படுகொலை 1971 ஆம் ஆண்டு ஜே.வி.பியின் ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சி அதனை உடனெடுத்து எழுந்த ஆயுதம் தாங்கிய தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம். 1977, 1981, 1983 கறுப்பு யூலை எனத் தொடர்ந்த இனப்படுகொலைகள் 1988 - 1989 ஜே. வி. பியின் கிளர்ச்சி, தமிழீழப் போராட்டமென இலங்கை அரசு தொடர் நரபலி எடுக்கின்றது. இதனை இலங்கையின் பொருளாதார பொறி முறைக்குள்ளால் கூர்ந்து நோக்குவோம். டி எஸ் செனநாயக்கா தலைமையிலான 'சுதந்திர' இலங்கையானது அதுவரை நிலவிவந்த காலனித்துவ பொருளாதாரத்தின் மூலம் ஏற்பட்ட அழுக்கத்தை தமிழ் மக்கள் மீதான சீற்றமாக சிங்கள ஆட்சியாளர் திசை திருப்பியதன் விளைவே 1958ஆம் ஆண்டு இனப்படுகொலையாகும்.

1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை 'சுதந்திரம்' அடைந்தது. டி எஸ் செனநாயக்கா இலங்கையின் முதலாவது பிரதமரானார். ஆனால் அவர் பிரதமராய் இருப்பதற்கு பதிலாக பிரித்தானியாவின் இலங்கைக்கான ஆளுநராக (Governor) இருந்தார். அதாவது இலங்கையின் காலனித்துவ காலத்தில் பிரித்தானியருக்கிருந்த அதே அரசியற், பொருளாதார, இராணுவ நலன்கள் தொடர்ந்தும் அப்படியே டி.எஸ் செனநாயக்காவால் பேணிக்காக்கப்பட்டன. 'சுதந்திரம்' மக்களுக்கு எதனையும் கொடுக்கவில்லை. பத்தாண்டுச் சுதந்திரம் அர்த்தமற்றுப் போனது. மக்கள் பொருளாதார அழுக்கத்திற்கு உள்ளாகினர்.

ம.திருநாவுக்கரசு

1956 ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்கள மசோதா நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டு அதன் பொருட்டு உரையாற்றிய பண்டாரநாயக்காவின் உரையில் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டு அவற்றிற்கான பழி தமிழ் பேசுவோரின் தலையில் சுமத்தப்பட்டதைக் காணலாம்; குடும்ப ஆதிக்கம் இனப்பிரச்சினை என்பவற்றை பயன்படுத்தி சிங்கள உயர் குழுத்தின் மூலம் காலனித்துவ அரசியற் பொருளாதாரத்தை இலங்கையிற் பிரித்தானியர் பேணச் செய்தனர். பத்தாண்டுகளில் வளர்ந்த அப்பொருளாதார வெற்றிடத்தில் எழுந்த அழுக்கத்தை இனப்பிரச்சினையாகத் திருப்பியதன் வெளிப்பாடே 1958 இனப்படுகொலையாகும்.

ஆங்கில மூலம் மேல்த்தட்டு வர்க்கத்திடமிருந்து இடைநிலைக்கல்வி, உயர்நிலைக்கல்வியானது 1956 ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நகரங்களைக் கடந்து குக்கிராமங்கள் ஈறாக கீழ்த்தர, மத்தியவர்க்கத்தினர் வரை விரிந்து பரந்தது. அதேவேளை தமிழும் கல்விமொழியாக இருப்பதற்கு தடையில்லாததனால் தமிழ் பேசும் மக்கள் மத்தியிலும் இந்த மாதிரிக் கல்வி கீழ்த்தர, மத்தியதரமட்டம் வரை பரவியது. இதனால் புதிய மாணவர் படை உயர்கல்வியற்ற மாணவர் படை வேலையற்ற இளைஞர் படை பெருகெடுக்கத் தொடங்கியது. காலனித்துவ பொருளாதார கட்டமைப்பில் மாற்றம் செய்து நவீன கைத்தொழில் பண்ட உற்பத்தியில் வளர்ச்சியடையாது விடப்பட்ட வெற்றிடத்தில் மேற்படி பொருளாதாரக் கல்வி வேலை வாய்ப்புப் பிரச்சினைகள் வளர்ந்து சென்றன.

பண்டாரநாயக்காவின் பொருளாதார கொள்கையானது நாட்டின் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கேற்றதாய் இருக்கவில்லை. அவரது பொருளாதாரக் கொள்கை மனதிற்கு ரம்மியமானதாக இருந்தது. ஆனால் நடைமுறையில் அவரது பொருளாதாரக் கொள்கை பிரபுத்

துவ பொருளாதார முறைக்கு மிகவும் அண்மித்ததாகவே இருந்தது. காலனித்துவ பொருளாதாரத்திற்கு எதிரான கோசங்களை எழுப்பியது. ஆனால் நடைமுறையில் அது கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குப் போகவில்லை. உண்மையான அர்த்தத்தில் பண்டாரநாயக்கா யுகம் காலனித்துவ பொருளாதார கட்டமைப்பைச் செயல்பூர்வமாக பேணிக்கொண்டு அதற்கு மேலதிகமாய் பிரபுத்துவ பொருளாதார சமூக அமைப்பை வலுப்படுத்தியும் வந்தது. இருந்த காலனித்துவ கட்டமைப்பை மாற்றுவதற்குப் பதிலாக அதைத் தொடர்ந்து வைத்துக்கொண்டு அத்துடன் கூடவே இன்னொரு பிற்போக்கு முறையான நிலப்பிரபுத்துவ அம்சங்களை சேர்த்துக் கொண்டார். இது இலங்கை பொருளாதாரத்தை இரட்டைத் தோல்விக்கு இட்டுச்சென்றது.

சுதந்திர இலங்கையின் முதற்பத்தாண்டு காலத்தமது பொருளாதார தோள்வியைத் தமிழ் மக்களின் மீது திசைத்திருப்பத்தான் 1958 இனப்படுகொலையை தமிழ் மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். ஆனால் அடுத்து பத்தாண்டில் தொடர்ந்தும் அதனைச் செய்வது சாத்தியமற்றுப்போனது. அதுவே 1971 ஆம் ஆண்டு ஜே. வி. பி.யின் ஏப்ரல் கிளர்ச்சியாக வெடித்தது.

1956 ஆம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டத்தின் மூலமான புதிய மாணவப்படையின் தேக்கம் உருவாக பத்தாண்டுக்கும் மேல் தேவைப்பட்டது. சிங்கள மூலமும், தமிழ் மூலமும் கல்விகற்ற இளைஞர்கள் படையின் தொகை 1960களில் பிற்பகுதியில் தேங்கத்தொடங்கியது. இத்தகைய தேக்கத்தை பொருளாதார ரீதியில் அணுகாமல் அதை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் இனரீதியாக அணுகுவதன் மூலம் பிரச்சினையை திசைத்திருப்ப முற்பட்டது. அதுவே பல்கலைக் கழக அனுமதிக்கான இனரீதியான தரப்படுத்தலாகும். இப்படி தமிழருக்கெதிரான

மு.திருநாவுக்கரசு

உணர்ச்சியூட்டக் கூடிய செயலின் மூலம் சிங்கள இளைஞர்களைத் திசைத்திருப்பலாமென சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா நம்பியிருக்க வேண்டும். ஆனால் வெறும் கூட்டல் கழித்தல் கணக்கின் மூலம் ஓர் உண்மை வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. அதாவது முழுத்தமிழ் மாணவர்களினது பல்கலைக்கழக அனுமதிகளையும் வெட்டினாலும் பல்கலைக்கழகம் புகக் கூடியதாயிருந்த சிங்கள மாணவர்களின் கால்பங்கினருக்குக் கூட அனுமதி கொடுக்க முடியாதென்பது யதார்த்த உண்மையாய் அமைந்தது இதனால் 1970 ஆம் ஆண்டு தரப்படுத்தலையும் தாண்டி போராட்டம் புறப்பட்டனர். அதுவும் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் அரசியற் சமூக பொருளாதார ரீதியில் அதிகம் பின்தள்ளப்பட்டிருந்த தென் பகுதியை தளமாகக் கொண்டு ஆயுதக் கிளர்ச்சி வெடித்தது. அக்கிளர்ச்சியை தனது இரும்புக் கரம் கொண்டு சிறிமாவோ நசுக்கினார். சிங்கள இளைஞர்களினது அரசியற், பொருளாதார, கல்வி வேலை வாய்ப்புப் பிரச்சினையின் மூலம் தெற்கில் ஆயுதக்கிளர்ச்சி வெடித்தது போலவே வடக்கில் ஆயுதப் போராட்டம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம் என்ற வடிவில் ஏறக்குறைய அதே காலத்தில் எழுந்தது.

உண்மையான அர்த்தத்தில் தெற்கிலும், வடக்கிலும் ஏக காலத்தில் எழுந்த ஆயுதப் போராட்டங்களின் களம் ஒன்றுதான். தூரதிஷ்ட வசமாக சிங்கள இளைஞர்கள் தாம் ஏற்கனவே ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டிருந்த பிற்போக்கான இனவாதத்தளத்துடன் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டமானது தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற வடிவில் முற்போக்கான பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டது. 1958 இனப்படுகொலைக்குப் பின்பு முறையே பதவிக்கு வந்திருந்த சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா, டட்லி செனநாயக்கா, (1965-1970) ஆகிய இருவரது ஆட்சிக்காலத்திலும் தொடர்ந்து தீர்வுக்கானப்படாது போன பொருளாதாரப் பிரச்சினை 1971 ஆம் ஆண்டு ஜே. வி. பி. கிளர்ச்சியால் வெடித்தது. அதன் பின்பு தொடர்ந்து

ஆறு ஆண்டுகள் பதவியிலிருந்த சிறிமாவோவினால் அப்பொருளாதாரத் தவறினைச் சரிசெய்யமுடியாது 1977 ஆம் ஆண்டு தோல்வியுடன் வீடு திரும்பினார். அவ்வாறு சிறிமாவோவினால் ஈடு செய்ய முடியாது போன பொருளாதார வெற்றிடத்ததைத் தாண்டி செல்வதற்காக 1977 ஆம் ஆண்டு பதவிக்கு வந்த ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா அவ்வாண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 'போரென்றால் போர்' என்று இனப்படுகொலையை கட்டவிழ்த்து விட்டார். அந்த வழியை 1981 - 1983 என அவர் தொடர்ந்து பின்பற்றினார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாக அதன் விளைவு அப்படி யொரு படுகொலைக் கட்டவிழ்ப்பை இனிலே கட்ட விழ்த்து விட முடியாத அளவிற்கு மிகவும் பாரதூரமாய் அமைந்தது வரலாறு தன் வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு பாய்ந்தது. தமிழீழப் போராட்டம் பெருவடிவில் உருத் திரண்டது இதன் அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியாய் இலங்கை அரசியல் பொருளாதாரத்தினது கூட்டு மொத்த தர்க்கபூர்வ வளர்ச்சியாய் இந்திய இராணுவ எதிர்ப்பின் பெயரால் 1988 - 89 காலப்பகுதியில் ஜே. வி. பி மீண்டும் எழுச்சிப் பெற்றது. தமிழரைக் கொல்வதன் மூலம் கொலைப்பயிற்சி பெற்றிருந்த சிங்கள இராணுவம் ஒரு இலட்சத்து இருபதினாயிரம் பேருக்கு மேலான சிங்கள இளைஞர்களைக் கொன்றுக் குவித்தது. இலங்கை வரலாற்றில் இதுவரை காலமும் கொன்று குவிக்கப்பட்டவற்றுள் இதுவே மிகப்பெரிய கொன்று குவிப்பாகும்.

1983 கறுப்பு யூலை இனப்படுகொலையானது இனப்படுகொலை அரசியலின் உச்சமாய் அமைந்தது. ஆனால் ஜே. ஆர் அரசாங்கம் தனது பொருளாதார அழுத்தங்கள் அனைத்தையும் தமிழ் மக்கள் மீதான இராணுவப் படுகொலையாக்கிக் கொண்டது. அது உள் நாட்டு ரீதியிலான இறுதி வரையறை வரை சென்றது. அதன் உச்சம் 'ஓப்பிறேசன் லிபறேசன்' இராணுவ நடவடிக்கையாய் அமைந்தது. ஆனால் தென்னாசியப் பின்னணியில் அடுத்து இன்னொரு

ம.சிநகரவக்கரூ

பலமான இராணுவ ஒடுக்கு முறைக்கு வரலாற்றில் வாப்பிடுந்தது. இந்திய அரசின் மூலம் அதற்கிருந்த வாப்பை புத்திபூர்வமாக ஜே. ஆர் வகுத்துக் கொண்டார். அவ்வாறே இந்திய இராணுவம் தமிழீழ மண்ணில் 1987ஆம் ஆண்டு தரையிறங்கியது. இராணுவ ஒடுக்கு முறையும் முழுவீச்சில் ஆரம்பமானது. ஆனால் ஜே. ஆர் இன் இத்தகைய புத்திபூர்வ நடவடிக்கைக்கு அப்பால் இனவாதத்தின் தக்கப்பூர்வ வளர்ச்சி வேறுவிதமாய் அமைந்தது.

ஈழத்தமிழரை இந்திய ஆதிக்கத்தின் நீட்சியாகவே சிங்களத் தலைவர்களும் சிங்களப் புத்திஜீவிகளும் எப்போதும் சித்தரித்து வந்தனர். தமிழ் மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறையை அந்தச் சித்தாந்தத்தில் நின்று நியாப்படுத்தியும் வந்தனர். ஈழத்தமிழரை இந்தியாவுடன் இணைத்தும், இந்தியாவை ஈழத் தமிழருடன் இணைத்தும் அரசியற் சித்தாந்தங்களை வகுத்தனர். இந்நிலையில் இராணுவத் தர்க்கத்தின் படி ஜே. ஆர் புத்திபூர்வத் திட்டமிடல் மூலம் இந்திய இராணுவத் துடன் கைக்கோர்த்தாலும் அதன் அரசியல் வரலாற்றுத் தர்க்கத்தின்படி இந்தியாவிற்கும் இந்திய இராணுவத்திற்கும் எதிரான களநிலை சிங்கள இளைஞர்கள் மத்தியிலும், சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் பரந்து விரிந்தது. இந்நிலையில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் நிலவிய பொருளாதார வெற்றிடத்தை தமிழ் தக்கள் மீதான இராணுவ நடவடிக்கைகள் மூலம் மூடிமெழுகி வந்த நிலையை தொடரமுடியாதுபோனது. சிங்கள இளைஞர்கள் அரச இயந்திரத்தைத் தாக்கத் தயாராகினர். ஜே. வி. பி அதனை அறுவடைசெய்யப் புறப்பட்டது. அப்போது அரச இயந்திரம் ஜே. வி. பியினரை முற்றிலும் பிழிந்தெறிவதன் மூலம் பொருளாதார முரண் பாட்டை நசுக்கிக்கொண்டது. பொருளாதார முரண் பாட்டை ஒடுக்குவதற்காக எழுந்த ஒரு நிறுவனமே அரசு. அந்த ஒடுக்கு முறைக்கான பொறிமுறையே அரச இயந்திரம். அதனை ஜே. வி. பியினர் விஞ்ஞான பூர்வமாக எதிர்கொள்ளாத நிலையில் அந்த இயந்

திரம் தான் எதற்காகத் தோன்றியதோ அதற்கான தொழிலை ஜே.வி. பியினர் மீது புரிந்தது. இத்தகைய அரசியற் பொருளாதாரத் தர்க்கப்பூர்வப் போக்கின்படி தெற்கில் ஓர் ஆயதம் தாங்கிய கிளர்ச்சி ஏற்படும் என்றும் அதனை ஒடுக்க ஜே. ஆர் இந்திய அரசுடன் கூட்டுச்சேர முடியும் மென்பதான கருத்துக்கள் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே தமிழ் மண்ணில் எழுந்துருவிற் காணப்பட்டன. அத்தகைய அரசியற் பொருளாதார தர்க்கத்தின்படி. இலங்கை - இந்திய கூட்டும், ஜே.வி. பியினர் மீதான பாரிய படுகொலைகளும் பிற்காலத்தில் நிகழ்ந்தேறின. எப்படியோ அரசியற் பொருளாதாரத்திற்குரிய தர்க்கப்பூர்வப் போக்கு பெரிதும் கவனத்திற்குரியது.

ஜே.வி.பி என்பதன் பெயரால் சிங்கள இளைஞர்கள் மீதான படுகொலைகளைப் புரிந்து ஒன்றரைத் தசாப்தங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் அதன் பின்பு பொருளாதார மாற்றங்கள் எதுவும் நிகழ்வதற்குப் பதிலாக தமிழ் மக்கள் மீதான இராணுவ ஒடுக்கு முறையை கவர்ச்சிகரமான முறைகளில் கட்டவிழ்த்து விடுவதன் மூலம் சிங்கள மக்களுக்குரிய பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் அமத்தி மூடியுள்ளனர். இப்படி அமத்தி மூடுவதற்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அந்த எல்லைக் கோட்டில் கிளர்ச்சிகள் வெடிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் இப்போது உருத்திரளத் தொடங்கியுள்ளன. எனவே தெற்கில் கிட்டிய அண்மைக்காலத்தில் இன்னும் ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குள் கிளர்ச்சி வெடிப்பதை யாராலும் தவிர்க்க முடியாது. இதைச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

'சுதந்திர' இலங்கை தனக்குப் பொருத்தமான அரசியற் பொருளாதாரத்தை வடிவமைக்கவில்லை. இலங்கையின் நிபுணர்கள் என்போர் காணப்படும் பொருளாதார அமைப்பின் பிழைகளை மிகக் கவர்ச்சிகரமான முறையில் விமர்சனம் செய்கிறார்களே தவிர

பொருத்தமான செயற்திறன்மிகு பொருளாதாரத் திட்டங்களை முன்வைத்ததாய் இல்லை. பெரும்பாலான சிந்தனையாளர்கள் மேற்குலக கல்வி முறையின் கீழ் அதற்கேற்பவே சிந்திக்கப் பழகியிருப்பதால் அவர்களுடைய கருத்தோட்டங்கள் இறுதி அர்த்தத்தில் மேற்குலதிற்கே பணிபுரிபவையாயுள்ளன.

அடுத்து ஆளும் அரசியல்வாதிகளை எடுத்துக் கொண்டால் அவர்கள் குடும்ப ஆதிக்கக் கண்ணோட்டத்தில் அதிகாரத்தைப் பிடிக்கவும், அதனைத் தக்கவைக்கவும் உரிய வழிகளில் தான் சிந்திக்கிறார்களே தவிர பரந்த மக்கள் நலன்களில் அடிப்படையில்ல. அவர்கள் தத்தமது உள்நாட்டு குடும்ப வர்க்க சாய்வு நிலைகளுக்கேற்ப ஆனால் மக்களை ஏமாற்றவல்ல கவர்ச்சிகரமான பொருளாதார கோஷங்களை காலாகாலம் முன் வைத்து வருகின்றார்கள்.

தாராளப் பொருளாதாரம், திறந்த பொருளாதாரம், சுய பூர்த்திப் பொருளாதாரம், சுயசார்புப் பொருளாதாரம், மூடிய பொருளாதாரம், கலப்புப் பொருளாதாரம் பசுமைப் புரட்சி, சோசலிசப் பொருளாதாரம் என இப்படிப் பலவிதமான வித்தைகளை முன்வைத்தார்கள். தீவு வளர்ச்சியடைந்ததாய் இல்லை. தொடர்ந்தும் தீவு அந்நியருக்கு வேட்டைக் காடாகவே உள்ளது. 'தேசபக்தி' யின் பெயரால் அந்நியரிடம் வாங்கும் பிச்சை பணத்தைக் கொண்டு வேலையற்ற சிங்கள இளைஞர்களை இராணுவமாக்கித் தமிழ்மண்ணில் குவிக்கிறார்கள். மறு வளம், பெண்களை வெளிநாடுகளுக்கு பணிப்பெண்களாய் பெருமளவில் ஏற்றுமதி செய்கிறார்கள். ஆண்களும் வெளிநாடு நோக்கி அலையலையாகப் புறப்படுகிறார்கள். இவை ஆட்சியாளர்களுக்கு ஒரு தற்காலிக ஈவைக்கொடுக்கும். ஆனால் அதுவும் ஓர் எல்லைக்கப்பால் கிளர்ச்சிகளையே வித்திடும்.

இப்பின்னணியில் ரணில் முடிசூடியனால் அவரது சர்வதேச வர்த்தகக் கூட்டாளிகள் அவரது பிச்சா பாத்திரத்தை முதலில் நிரப்புவார்கள். ஓர் ஆண்டு நீளவல்ல கவர்ச்சி அப்பிச்சைப் பணத்தின் மூலம் உருவாகும். ரணில் தீவை ஒரு திறந்த வெளியாக்குவார். வரும் அந்நியர்கள் எல்லோரும் எல்லாவற்றையும் கொத்திச் செல்வார்கள் அதில் கொத்திச் சிந்தப்படுவற்றைப் பொறுக்கி எடுக்க ஒரு கூட்டமும் அப்படி கொத்திச் சிந்தப்படுவதை செல்வம் என்று வர்ணிக்க ஒரு உள்நாட்டு வெளிநாட்டு கூட்டமும் இருக்கும். ஆனால் உண்மையான பொருளாதார அமுக்கம் ஓரிரு ஆண்டுகளுக்குள் கிளர்ச்சியாய் வெடிக்க முடியும்.

ராஜபக்ஷ முடிதரித்தால் இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் பொருளாதாரம் சீரழியும். தேசபக்தியின் பெயரால் சில நிபுணர்கள் தங்கள் கற்காலப் பாடப்புத்தகங்களைப் புரட்டுவார்கள். வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகைகளில் பொருளாதாரப் பாடவிதான வியாக்கியானங்கள், விளக்கங்கள், மறுவிளக்கங்கள், மறுவிளக்கத்திற்குப் புதுவிளக்கங்கள் நிகழும். ஒன்றுக்கொன்று சமனற்றதான பிரபுக்கள் - தரகு முதலாளிகள் என்ற இருவேறு அளவுச்சக்கரங்களை ஒன்றுக்கொன்று எதிராக பூட்டிய வண்டியில் நுகுணமன்னம் வலம் வருவார். ஒன்றுக்கொன்று முரணாகப் பூட்டிய சக்கரங்கள் இடையில் தெறிக்க கிளர்ச்சி வெடிக்கும். ராஜபக்ஷவின் ஆட்சியில் வண்டி தெறித்து கிளர்ச்சி வெடிக்கலாம். ஆனால் ரணிலின் ஆட்சியில் சீரழிவுகள் விரைந்து மலியும். புரட்சிக்கோ, கிளர்ச்சிக்கோ அல்லது அரசு இயந்திரத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்யவோ சீரழிவுகள் இலகுவான வாய்ப்புக்களை வழங்கும்.

ரணில் பதவிக்கு வந்தால் ஜே. வி. பி உடனடியாக ரணிலுக்கு தலையிடி கொடுக்கும், போர்க்கொடியை விரைவுபடுத்தும் ராஜபக்ஷ பதவிக்கு வந்தால் ஜே. வி. பி தனது செல்வாக்கைப் பலப்படுத்தும், அதற்கேற்ப

போர்க் கொடியைத் தாமதமாக்கும். இறுதி அர்த்தத்தில் ரணிலுக்கோ ராஜபக்ஷவிற்கோ ஜே. வி. பியின் கொடி போர்க் கொடிதான். சிங்கள ஆட்சியாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் மக்கள் மீதான யுத்தமானது அனைத்தையும் திசை திருப்பவல்ல இலகுவான ஆயுதம்தான் ஆனால் இப்போது யுத்தம் விரும்பத்தக்காத எதிர்விளைவுகளுக்குரியதாகி விட்டது. தமிழ் மக்களை அச்சுறுத்த எதிரி அவிழ்த்துவிட்ட யுத்தத்தை இப்போது விடுதலைப்புலிகள் எதிரிக்கு அச்சமுட்டவல்ல ஒன்றாய் மாற்றிவிட்டனர். ஆதலால் ரணிலோ ராஜபக்ஷவோ யுத்தத்தை ஒத்திப்போடத் தான் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் யுத்தம் தவிர்க்க முடியாதென்பது அரசியல் அரிச்சுவடி தெரிந்த அனைவருக்கும் தெரியும். ஏனெனில் அரசியல் பொருளாதார இராணுவ தர்க்கப்பூர்வ வளர்ச்சிப்போக்கு ஒன்றுக் கொன்று சமாதந்தரமாய் வளர்ந்து செல்கின்றது.

இத்தகைய யதார்த்தத்தில் குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டியை இனி ஆராய்வோம். சந்திரிக்காவின் உடனடித் தேவை ராஜபக்ஷவைத் தோற்கடிப்பது. அப்படியாயின் ரணில் வெல்ல வேண்டும் என்பதே சந்திரிக்காவின் பிரதான யாசிப்பாயிருக்கும். அரசியலில் நண்பன்தான் எதிரி எதிரிதான் நண்பன்.

ராஜபக்ஷவிற்கு எதிரான சந்திரிக்காவின் போர்ப் பிரகடனத்தை சந்திரிக்காவின் சொந்த வார்த்தைகளுக்குள்ளால் பார்ப்போம். 'எல்லோரும் நாட்டின் தலைவராகிவிட முடியாது. நல்ல திறமை உள்ளவர்கள்தான் அரசு பொறுப்பிற்கு வரமுடியும். பிறப்பிலிருந்தே பரம்பரையாக இத்தகைய குணங்கள் இருக்க வேண்டும். சிறீலங்காவில் இத்தகைய குடும்பங்கள் நிறையப் பரம்பரைக் குடும்பங்கள் உள்ளன. ஆட்சிப்பொறுப்புக் குறித்த அவர்களது கனவு பகல் கனவுதான். அது பலிக்காது¹⁰ இவ்வாறு அனுராதபுரத்தில் நிகழ்ந்த சு. க அங்கத்தவர் கூட்டத்தில் உரையாற்றுகையில் கூறினார்.

இத்தகைய குடும்பப்போட்டி உணர்வைக்கொண்ட சந்திரிக்கா, ரணிலின் வெற்றியின் மூலமே தன்னைக் கட்சிக்குள் பலப்படுத்த முடியும். அப்படியாயின் ராஜபக்ஷவின் தோல்வியே சந்திரிக்காவின் வெற்றி; ரணிலின் வெற்றியே சந்திரிக்காவின் வெற்றி என்றாகின்றது. இவ்வாறு ராஜபக்ஷ தோற்குமிடத்து ச. க. பண்டாரநாயக்க குடும்பப்பிடிக்குள் தொடர்ந்திருக்கும். ராஜபக்ஷவின் தோல்வியோடு ச. க. வின் தளம் இரண்டாய்ப்பிரிய முடியும். அவ்வாறு பிரியும் ராஜபக்ஷ விசுவாசத்தளம் ஜே. வி. பியை பெரிதும் பலப்படுத்தும். இதனால் ரணிலுக்கு எதிரான வெகுஜனக் கிளர்ச்சிகளை செய்யக்கூடிய மக்கள் பலம் ஜே. வி. பிக்கு அதிகரிக்கும். இதன் மூலம் ரணில் - சந்திரிக்கா ஜே. வி. பியுடன் கூடிய ராஜபக்ஷ எனப் பலமான சிங்களத்தளங்கள் நிலவ வாய்ப்புண்டு. ஆனால் ரணில் - சந்திரிக்கா தேன்நிலவு குறுங்காலத்திற்கே உரியது. இதன் படி காலப்போக்கில் மேற்படி இரு பகுதியினரதும் போட்டா போட்டியான எதிர்ப்புக்கு ரணில் முகங்கொடுக்க வேண்டியவரும். சந்திரிக்கா தொடர்ந்தும் அரசியலில் மிகச்சக்தியுள்ளவராய் இருப்பதற்கான தளத்தை வளர்ப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருப்பார். இந்நிலையில் சந்திரிக்கா அரசியலிலிருந்து ஒய்வுப்பெறுவார் என்பதற்கு இடமிருக்காது.

ஆனால் ராஜபக்ஷ வெற்றிப்பெற்றால் சந்திரிக்காவை இலகுவாக ஓரம் கட்டிவிடுவார். ரணிலும் தோல்வியின் பின்னணியில் ஆமைப்போல் உள்ளொடுங்கிப் போய்விடுவார். ராஜபக்ஷ உடனடியாக அரசியற்களத்தில் ஸ்திரமடைவார். ஜே. வி. பி ஆரம்பத்தில் அரச அனுசூலத்தில் தன் செல்வாக்கை வளர்க்க ராஜபக்ஷவுடன் ஒத்துழைக்கும் ஆனால் பின்பு ஜே. வி. பியியே ராஜபக்ஷவின் பிரதான எதிரியாய் அமையும்.

எப்படியோ யார் பதவிக்கு வந்தாலும் ஆரம்பத்தில் யுத்தத்தைத் தெரிவு செய்ய முடியாது. யுத்தம் சிங்கள ஆட்சியாளரின் உள்நாட்டு வல்லமையைத் தாண்டி

நிற்கின்றது.

எதிர்க்காலத்தில் கொழும்பு இரு யுத்தங்களுக்குரிய களமாகும். ஒன்று சிங்கள - சிங்கள யுத்தம், மற்றையது சிங்கள - தமிழ் யுத்தம். யார் பதவியில் இருந்தாலென்ன கொழும்பு மேற்படி இரு யுத்தங்களையும் புரிந்துதான் ஆக வேண்டும். ஆனால் ரணில் பதவியில் இருந்தால் கொழும்பு இரு யுத்தங்களையும் ஒரே நேரத்தில் புரியும் நிலையிலிருக்கும். ராஜபக்ஷ பதவியிலிருக்குமிடத்து முதல் சிங்கள - தமிழ் யுத்தம் பின்பு தான் சிங்கள - சிங்கள யுத்தம். தமது இராணுவத்தை வைத்து யுத்தம் புரிய முடியாதென்பதே மேற்படி இரு ஜனாதிபதி வேட்பாளர்களினது முடிவு.

தான் பதவிக்கு வந்ததும் யுத்தநிறுத்த ஒப்பந்தத்தை மறுபரிசீலனை செய்யப்போவதாகவும் இது விடயத்தில் இந்தியா மற்றும் பிராந்திய நாடுகளின் இராணுவ உதவியைப் பெறப்போவதாகவும் மகிந்த ராஜபக்ஷ கூறியுள்ளார். இந்திய மற்றும் பிராந்திய நாடுகளின் உதவி என்ற சிந்தனையை ராஜபக்ஷவும் இந்திய, அமெரிக்க இராணுவ உதவி என்ற சிந்தனையை ரணிலும் கொண்டுள்ளனர்.

இந்திய - அமெரிக்க ராணுவ உதவிகளைக் கூட்டாக பெற்று புலிகளிற்கு எதிரான யுத்தத்திற்குத் தாம் திட்டமிட்டுள்ளதாக ரணிலின் ஜனாதிபதிப் பரப்புரைக் கூட்டத்தில் ஐ. தே. க வெளிப்படையாக தெரிவித்துள்ளது.¹¹ ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றிற்கு மிலிந்த மொறகொட அளித்த பேட்டி ஒன்றிலும் இத்தகைய எண்ணப்பாங்கு தொனிக்கின்றது.¹² அத்துடன் தான் உருவாக்கிய சர்வதேச பாதுகாப்பு வலைப்பின்னல் தான் யுத்தத்தைத் தடுத்துள்ளது என அவர் அப்பேட்டியில் விபரித்துள்ளார்.

யுத்தமென்றால் அது ஏதாவது வெளிநாட்டு இரா

ஊவ உதவியுடனேயே புரியப்பட வேண்டுமென்ற முடிவிற்கு மேற்படி இருமுனைத் தலைவர்களும் வந்துள்ளார்கள். இதில் ரணில் கருதுவது இந்திய-அமெரிக்க இராணுவம். ராஜபக்ஷ கருதுவது இந்திய மற்றும் ஆசிய நாடுகளது ஆசிய நாடுகளது இராணுவம். அவர் இந்தியாவிற்கு அப்பால் வேறு பிராந்திய நாடுகள் என்று கருதுவது பாக்கிஸ்தான் மற்றும் சீனா.

இதில் சுவாரசியமான அரசியல் உள்நோட்டம் இருக்கின்றது. அமெரிக்காவுடன் இந்தியா கூட்டுச்சேர முடியும். ஆனால் சீனாவுடன் அப்படிக்கூட்டுச்சேர மாட்டாது. இது இலங்கை ஆட்சியாளருக்கும் தெரியும். ஆனாலும் சீனாவைக் காட்டி இந்தியாவிடம் இலங்கை தனது பேரத்தை அதிகரிப்பது வழக்கம். இந்துசமுத்திரத்தில் பர்மாவின் கோகோ தீவுகளில் சீனாவின் கடற்படைத் தளங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதன் மூலம் சீனாவும் இந்துசமுத்திரத்தில் இராணுவப் பிரசன்னமுள்ள நாடாகிவிட்டது. இதன் பின்னணியில் இலங்கையினது பேரம்பேசும் சக்தி அதிகரிப்பதை உணர்ந்த நிலையில் தான் இந்தியா சேது கால்வாய்த் திட்டத்தை தொடங்கியுள்ளது. ஒரு நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் அதாவது ஏதாவது யுத்த சூழலில் இலங்கையைச் சுற்றாமல் இந்தியக் கப்பல்கள் தமது கடற்பரப்பை ரோந்துப்புரிய உதவும் என்பதே இதன் செய்தி. அதன் மூலம் இலங்கையின் பேரம் பேசும் நிலை கீழ்நிலை அடைந்துவிடும் என்பதுதான் கணிப்பு. சொல்லப்படும் பொருளாதாரக் காரணிகள் என்பவற்றிற்கெல்லாம். அப்பால் இலங்கையின் பேரம்பேசலுக்கு ஏதுவான ஒரு சக்தியைக் குறைப்பது தான் சேதுகால்வாயின் பிரதான நோக்கம்.

சிங்கள ஆட்சியாளரின் குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டிக்கும் அவர்களது வெளியுறவுக் கொள்கைக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்புண்டு. தமது குடும்ப ஆதிக்கப் போட்டிக்கான வியூகத்துள் வெளியுறவுக்

மு.திருநாவுக்கரசு

கொள்கையையும் ஒன்றாக அமைத்துவிடுகின்றார்கள். அப்போது இனப்பிரச்சினையையும் அவ்வெளியுறவுக்கொள்கையுடன் பிணைத்து விடுகிறார்கள். தம்மைச்சாரும் அச்சிங்கள ஆட்சியாளர்களைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அச்சாய்விற்குரிய வெளி நாடுகள் எல்லாத் தர்மங்களுக்கும் அப்பால் எல்லா நீதிநியாயங்களுக்கும் அப்பால் தமிழரைப் பலியிட்டு விடுகிறார்கள். இத்தகைய அநீதி மிக ஆபத்தானதும் அபகீர்த்திக்குரியதுமாகும். ஆதலால் மேற்படி இரு தரப்பாரதும் வெளியுறவுக்கொள்கையை இங்கு நோக்குவோம்.

மாறிமாறிப் பதவிக்கு வரும் குடும்ப மையக்கட்சிகள் இரண்டினதும் வெளியுறவுக் கொள்கையில் வேறுபாடுகள் இருந்தன. சிவப்புகளை ஆட்சியமைக்க விட்டிடக் கூடாதெனப் பதிலும் தமிழ்பேசும் மக்களை ஒடுக்க வேண்டும் என்பதிலும் ஒரு பொது உறுதிப் பாட்டை வெளியுறவுக் கொள்கை பொறுத்துப் பின்பற்றுகின்றனர். கொம்பூனிஸ்டுக்களை சுற்றிவளைப்பதற்குரிய மிகத்தெளிவான மேற்குத்தேச சார்பு கொள்கையை டி.எஸ் சேனநாயக்கா மிகத் தெளிவாக வகுத்திருந்தார். அதனை அவரது குடும்பக்கட்சி முழுமனதுடன் என்றும் பின்பற்றி வந்துள்ளது. இடது சாரிகள் தாம் தொலைந்து போன இடம் பண்டார நாயக்காவின் இரைப்பை என்பதை ஒரு போதும் விளங்கிக்கொண்டதாய்த் தெரியவில்லை.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காதான் தான் அப்போது சாய்ந்திருந்த இந்தியாவின் மூலம் 1971 ஆம் ஆண்டு ஜே. வி. பியிரை வேட்டையாடினர். அதே வேளை ஜே. வி.பியை ஒடுக்குவதற்கு அவர் சீனாவின் நிதி உதவியையும் தார்மிக உதவியையும் விரைந்து பெற்றுக்கொண்டார்

ஜே. ஆர் ஜெயவர்த்தனா மிகத்தெளிவான அமெரிக்க சார்பாளர் என்பது வெள்ளிடை மலை. அப்போது

பனிப்போர் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த காலம். அமெரிக்க ஜனாதிபதியாய் இருந்த ரீகனின் ஆலோசனையின் படிதான் 1987 ஆம் ஆண்டு அவர் இந்திய இராணுவ உதவியைப் பெற்று ஈழத்தமிழரை ஒடுக்கினார். அதாவது ஜே. ஆர் தனது வெளியுறவுக் கொள்கையில் கடைப்பிடித்து வந்த சார்பு நிலையையும் அதேவேளை தமிழரை ஒடுக்குவதற்கான யதார்த்தத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்திருந்தார். ஆதலால் இவற்றை எல்லாம் ஜாந்திரீக ரீதியாக வன்றி மிக நிதானமாகக் கணிப்பீடு செய்யவேண்டும்.

தற்போது சர்வதேச அரசியலின் பிரதான போக்கு பச்சை எதிர்ப்பு யுத்தம். அமெரிக்க வெளியுறவுக் கொள்கையின் மையமும் அதுவே. இந்த யுத்தத்தில் இந்தியா மிகத்தெளிவாக அமெரிக்காவின் பக்கம். ஈராக் யுத்தம், ஈரான் அணுவிவகாரம் என்பவற்றில் எல்லாம் இந்தியா தெளிவாக அமெரிக்கா பக்கம் தன்சாய்வை நிரூபித்துள்ளது. கொம்பியூனிஸ்டுகளின் ஆதரவில் தங்கியிருக்கும் இன்றைய இந்திய அரசாங்கம் அதனையும் கடந்து ஈரானின் அணுவிவகாரத்தில் அமெரிக்காவை ஆதரித்துள்ளதை அமெரிக்காவால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. இப்போது காஷ்மீர் விவகாரத்தில் அமெரிக்கா இந்தியாவின் பக்கம். காஷ்மீர் விவகாரத்தை புஷ் 'பயங்கரவாதம்' எனத் தெளிவாக கூறியுள்ளார். கார்கிள் சண்டியில் பாகிஸ்தானிய இராணுவத்தை இந்திய இராணுவம் தோற்கடித்தது என்று சொல்வதைவிடப் பாகிஸ்தானியப் படைகளை அமெரிக்கா வாபஸ்பண்ணச் செய்தது என்பதே சரி. ஈரானிய அணு விவகாரத்தில் இந்தியாவின் நிலைப்பாடு அமெரிக்காவிற்கு மிகவும் முக்கியமானது என்பதை அதிகம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. இதில் உலகின் இரண்டாவது பெரிய சனத்தொகை மிக்க ஆசிய நாடான இந்தியாவின் நிலைப்பாடு அமெரிக்காவிற்கான எந்தொரு ஐரோப்பிய நாட்டினதும் ஆதரவைவிடப் பெரியது. இந்திய அமெரிக்க உறவில் காணப்படக்கூடிய எத்தகைய சிறு சிறு

சலசலப்புக்களுக்கும் அப்பால் நெருக்கடியான கட்டங்களில் இரு நாடுகளுக்கும்ிடையே இருக்கக்கூடிய மானசீக உறவுப்போக்கை கார்கிள் சண்டை விவகாரம் ஈரானிய அணுவிவகாரம் என்பன தெளிவாக கோடி காட்டுகின்றன. இறுதி அர்த்தத்தில் இலங்கை விவகாரம் பொறுத்து அமெரிக்காவின் தீர்மானம் இந்தியாவின் விருப்பங்களுக்குப் புறம்பாக அமைய முடியாது. இதில் இரு தரப்பு பரஸ்பர நலன்கள் பேணப்படும் போக்கு இருக்கும்.

இலங்கை அரசியலிற் காணப்படும் முரண்பாடுகள் அனைத்தையும் நோக்குகையில் 2007 ஆம் ஆண்டளவில் அனைத்து முரண்பாடுகளும் முற்றி ஓர் உச்ச நிலைக்கு வந்து விடலாம். இப்போது இலங்கையின் ஆடுகளத்தில் மத்தியஸ்தர்கள் உட்பட நான்கு அணிகள் உள்ளன. அதாவது மத்தியஸ்தர்கள் மன்னர்கள் விஜேவீரர்கள் பிரபாகரன்கள் என நான்கு உண்டு. இதில் வரலாற்றின் முற்போக்கான பாத்திரம் பிரபாகரன்களின் கரங்களை நோக்கியே காத்திருக்கின்றது. இலங்கையின் வரலாற்று நொதியமும் இப்போது பிரபாகரன்கள்தான். ஆதலால் எதனையும் முந்திபந்தி நொதிக்க வைக்கக்கூடிய பாத்திரமும் அவர்களுடையதே. எப்படியாயினும் 2007 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு தீர்க்கமான காலம்.

இலங்கைத்தீவில் அமைதி தமிழீழ விடுதலையிற் தான் தங்கியுள்ளது.

தமிழ்பேசும் மக்கள் சுயகௌரவத்துடன் மனித மாண்புடன் வாழ்வதற்கு தமிழீழ விடுதலை அவசியமானது. சுபீட்சமாக வாழ்வதற்குரிய பொருளாதார சமூகக் கட்டமைப்பை ஏற்படுத்தவும் தமிழீழம் அவசியமானது. மொத்தத்தில் தமிழீழம் என்பது ஒவ்வொருவரினதும் சமூகத்தினதும் சுபீட்சத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் தன்மானத்திற்கும் ஓர் அடித்தளம்.

குறிப்பு

- 01) **B.B.C** ஆங்கில உலகச் சேவை ஒளிபரப்பு
28.10.2005 இரவு 7.30 - 8.30 (த.நே)
- 02) பார்க்க: மு.திருநாவுக்கரசு புதிய சர்வதேச அரசியல்
ஒழுங்கு, யாழ்ப்பாணம் - 1990
- 03) Bradman Weerakoon, **Rendering unto Caesar**,
Colombo 2004, P.29 & 56
- 04) Ibid, p: 29
- 05) இதுசம்பந்தமான தகவலை டிக்ரர் ஐவனின் சிங்கள
நூல் ஒன்றிலிருந்து திரு. ஜோதிலிங்கம் தந்துதவினார்.
- 06) W. Haward Wriggins, Ceylon; Dilemma of a new
pation pp 110-111
- 07) பார்க்க: மு.திருநாவுக்கரசு,
இலங்கை இளம்பிரச்சினையின் அடிப்படைகள்,
யாழ்ப்பாணம் - 1990
Sir Charles Jeffries, **A Biography of sir Oliver
Ernest Goonetilleke**, London -1969
- 08) Hansard june 05-14,1956
- 09) **தினக்குரல்** - யூலை - 25 - 2005 ப.6
- 10) **Daily Mirror** 12-11-2005 p.1
- 11) **உதயன்**, தலைப்புச் செய்தி 07-11-2005
- 12) **Daily Mirror** "UNP's International safty net
has thwarted war: Milinda"
08-11-2005 p.9

மீள்வெளியீடு: **எரிமலை** 2007

'சமாதானத்திற்கான'
யுத்தம்
அல்லது
யுத்தத்திற்கான
'சமாதானம்'
இதிலொன்றுதான்
இலங்கைக்குள்ள
தெரிவு

விகாழம்பு
2007

மு.திருநாவுக்கரசு

